DEN*danske* STJERNE

Februar 1980 · 129. årgang · Nummer 2

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Februar 1980
Årgang 129
Nummer 2

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolvs Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Chefredaktør - Carol Larsen, Assisterende chefredaktør - Roger Gylling, designer - Connie Wilcox, Børnestjernen.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

Indholdsfortegnelse

Børnestjernen

Abonnement:
12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

PB MA 0427 DA

Omslagets for- og bagside - - Heber C. Kimball begynder arbejdet i Preston, England, Oliemaleri af Richard Murray, Church Historical Department Collection. 1978

Tjen Herren i dag

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mit formål med dette budskab er at stimulere læseren til at adlyde Josuas opfordring og efterligne hans personlige forpligtelse, da han sagde til israelitterne:

„Så frygt nu Herren og tjen ham i oprigtighed og trofasthed, skaf de guder bort, som eders forfædre dyrkede hinsides floden og i Ægypten, og tjen Herren.

. . . vælg i dag, hvem I vil tjene, de guder, eders forfædre dyrkede hinsides floden, eller amoritternes guder, i hvis land I nu bor. Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!" (Josua 24:1415.)

Det er umuligt at overvurdere betydningen af de to punkter, Josua fremhævede i denne mesterlige udtalelse: Det ene, tjen Herren; og det andet, gør det nu: „i dag". Når jeg tænker på Josuas opfordring og løfte, kan jeg ikke lade være med også at tænke på Amuleks storslåede udtalelse:

„Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud ; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde."

Jeg beder jer ikke at opsætte jeres omvendelsesdag til enden; thi dersom vi ikke benytter vor tid i dette liv, da kommer der efter denne livets dag, som er os givet til at berede os til evigheden, en mørk nat, hvori intet arbejde kan udrettes.

I kan ikke sige, når I kommer til dette frygtelige tidspunkt: Jeg vil angre og omvende mig til min Gud. Nej, I kan ikke sige det, thi den samme ånd, som er i besiddelse af jeres legeme, når I går ud af dette liv, den samme ånd vil have

magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden.
Thi dersom I har opsat jeres omvendelsesdag til døden, da er I blevet djævelens ånd undergivet, og han besegler jer som sine; thi Herrens ånd har forladt jer og kan ikke være hos jer, og djævelen har fuldkommen magt over jer; det er de ondes sidste tilstand.' (Alma 34:3235.)
Som omtalt af Alma i det 12. kapitel af hans bog, afslører han grundlaget for Amuleks udtalelse, at „dette liv blev . . . en tid, hvori man kunne forberede sig til at møde Gud." Han påpeger, at jordelivet blev givet til vore første dødelige forældre, Adam og Eva, og er blevet os givet som „en prøvetid, en tid, hvori man kunne berede sig til at møde Gud, en tid til at berede sig til den evige tilstand . . . som er efter de dødes opstandelse". (Alma 12:24).
Han forklarer, at den forløsningsplan, som blev forkyndt Adam, og som vi også er blevet belært om, giver Adam og os tilladelse til at vende tilbage til Herrens nærvær, hvis vi omvender os og efterlever evangeliet.
Idet Alma talte om menneskene, sagde han: „Og efter at have kundgjort dem forløsningsplanen, gav Gud dem befalinger, at de ikke skulle gøre ondt, da straffen derfor var den anden død, som var en evig død med hensyn til de ting, der henhører til retfærdighed; thi over sådanne kunne forløsningsplanen ikke have nogen magt; thi retfærdighedens gerninger kan ikke tilintetgøres ifølge Guds uendelige godhed.
Men Gud kaldte på menneskene i sin Søns navn, og dette var den plan til forløsning som blev lagt, og han sagde: Dersom I vil omvende jer og ikke forhærde jeres hjerter, da vil jeg være barmhjertig mod jer på grund af min enbårne Søn.
Derfor skal den, der omvender sig og ikke forhærder sit hjerte, have krav på barmhjertighed gennem min enbårne Søn, til syndernes forladelse, og de skal indgå til min hvile.
Og jeg sværger i min vrede, at hver den, der forhærder sit hjerte og synder, skal ikke indgå til min hvile." (Alma 12:32-35)
Alma udfordrede sin søn Helaman til at gøre op med sig selv i sin ungdom:
„O, min søn, husk at lære visdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds bud.
Ja, råb til Gud om hele dit underhold; ja, lad alle dine gerninger være for Herren, og hvor du end går, lad det ske i Herren, ja, lad dine tanker vore henvendt til Herren; ja, lad dit hjertes attrå være til Herren evindelig.
Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode; ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han kan våge over dig, medens du sover; og når du står op om morgenen, da lad dit hjerte være fuldt at taksigelse til Gud; og dersom du gør det, skal du blive ophøjet på den yderste dag." (Alma 37:35-37)
Alma udtalte en stor sandhed, da han sagde til sin søn Corianton:
„Tro ikke, fordi der er blevet talt angående genoprettelse, at du skal blive genbragt fra synd til salighed. Jeg siger dig, at ugudelighed har aldrig været lykke.' (Alma 41:10)
Den sikre vej til fred og lykke i dette liv og livet herefter, er at tjene Herren i dag og hver eneste dag.

Kundskab om Kristus

David A. Whetten

Før eller senere vil ethvert menneske, som nogen sinde har levet på jorden, modtage vished om Jesu Kristi guddommelighed. Skrifterne fortæller os, at når han kommer for anden gang, vil tegnene på hans goddommelighed være så overvældende, at hvert knæ skal bøje sig og hver tunge bekende, at Jesus er Kristus. (L&P. 88:104)

Men kundskab om ham er ikke nok. Den vished, der frelser, kommer af vore personlige anstrengelser for at udvikle et

nært venskab med Herren gennem bøn og meditation.

Frelseren erklærede: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3) Læg mærke til ordene. Vi opnår evigt liv ved at kende Gud og Jesus Kristus, ikke ved at vide noget om dem. Det forekommer mig, at der er stor forskel på disse to slags viden. „Det største og vigtigste af alle vor himmelske Faders og hans Søn, Jesu Kristi krav," sagde Brigham Young, „er . . . at tro på Jesus Kristus, at vide, at han er vores Frelser og at søge at komme ham nær. Gør det, der er nødvendigt for at åbne og holde åben kommunikation med . . . vor Frelser." (*Journal of Discourses* 8:339)

Jeg mener, at jeg er interesseret i personligt at lære nogen at kende, hvis det, jeg har fået at vide om ham eller lagt mærke til hos ham, antyder, at vores bekendtskab vil blive værdifuldt. Fire egenskaber hos Jesus - antydet gennem hans behandling af andre - har givet mig det indtryk, at Herren er en, hvis nære venskab jeg oprigtigt burde søge og udvikle. Den første egenskab er Frelserens intime kendskab til enhver af os. Fordi han kendte ønskerne i folks hjerter og deres indre, åndelige værdier dengang, gjorde han sig ofte venner med de udstødte, som blev ugleset af deres medmennesker. Ved valget af dem, der skulle danne det første kvorum af tolv apostle, gik Jesus ikke til de steder, hvor de kongelige boede eller til Sanhedrinets imponerende bygning, men hellere til de primitive fiskerbåde ved kysten og til en foragtet skatteopkrævers bod.

Lyt til Herrens ord til forsamlingen for blot 150 år siden, i 1831, således som de er optegnede i Lære og Pagter:

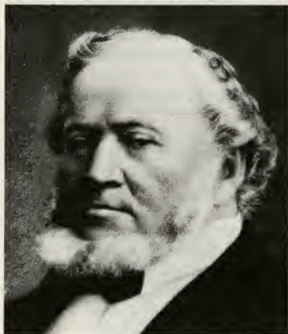
„Se og hør, o, min kirkes ældster, som er kommet sammen, hvis bønner jeg har hørt, og hvis hjerter jeg kender, og hvis ønsker er steget op for mig.
Se, mine øjne hviler på jer" (L&P. 67:1-2).

Læg mærke til, at i afsnit 5 i Lære og Pagter henviser Herren til „min tjener Martin Harris" (L&P. 5:1). Han kendte hans navn! Han kendte også navnene på John Whitmer, som nedskrevet i afsnit 15, og Frederick G. Williams i afsnit 93. Ja, Herren gav bestemte instruktioner til mere end 65 enkeltpersoner i åbenbaringer, der er nedskrevet i den hellige bog. Jeg er personligt overbevist om, at Herren kender hver enkelt af os. Jeg har følt hans vedholdende indflydelse ved mange lejligheder under mit livs prøvelser. Hvadenten jeg oplevede frygt efter en smertefuld knæskade, da jeg var på mission, ensomhed under en sørgelig adskillelse fra min familie for at tjene i Vietnam, eller en forfærdelig hul tomhed efter en elsket kammerats død, har jeg ikke fundet nogen balsam så beroligende som den søde, fredfyldte, trøstende forsikring, der kommer fra den guddommelige hvisken: „Vær rolig", „Vær fattet" , „Jeg er her". „Jeg ved det".

En anden og lignende af Frelserens karakteregenskaber, bygget på egne erfaringer, er hans evne til medfølelse i alle vore vanskeligheder og prøvelser. Frelseren ved, hvad det vil sige at blive fristet, være forpint, bange, bespottet og misbrugt; og derfor har han stor medlidenhed med andre.

Vi ved, at han oplevede, hvad nogle har betegnet som den mest intense form for menneskelig lidelse - ensomhed. Jeg bevæges dybt ved denne udtalelse fra Frelseren nær hans livs slutning: „Se, den time kommer, ja, den er allerede kommet, da I skal spredes hver til sit og lade mig ene tilbage; dog, jeg er ikke ene, thi Faderen er med mig." (Joh. 16:32)

Vi ved, at Frelseren ikke blot oplevede afvisning og ensomhed, men også fristel-

„Det største af alle vor himmelske Faders og hans Søn, Jesu Kristi krav er . . . at tro på Jesus Kristus, at vide, at han er vor Frelser og at søge at komme ham nær" . . .

BRIGHAM YOUNG

se. Paulus skriver, at Frelseren har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd. (Hebr. 4:15) Hvordan påvirker det vort forhold til Frelseren? Paulus svarer: „Thi som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes." (Hebr. 2:18)

Jesu liv beredte ham til at have medlidenhed med andre.

Ved en bestemt lejlighed, efter at have holdt en lang prædiken, sagde han til sine disciple: „Jeg vil ikke lade dem gå fastende bort, for at de ikke skal vansmægte undervejs," (Matt. 15:32) og han mættede på mirakuløs måde 4000 mennesker med syv brød og nogle få fisk, og demonstrerede på den måde sin interesse for deres fysiske såvel som deres åndelige behov.

Hans store medlidenhed med os kan være en kilde til trøst, når vi fristes og undrer os over, om vi er værdige til hans store kærlighed og tillid. Jeg forsikres herom påny af hans ord til nogle af de tidlige kirkemedlemmer.

„Se til og hør, o, I min kirkes ældster . . . (jeg kender) menneskets svaghed og ved, hvorledes (jeg) skal komme dem til hjælp, som fristes.

Thi sandelig siger jeg jer: Jeg vil, at I skal overvinde verden, og derfor vil jeg have medlidenhed med jer.

Der er nogle iblandt jer, som har syndet, men sandelig siger jeg jer . . . jeg vil være jer nådig." (L&P. 62:1; 64:2-4)

Afdøde ældste Hugh B. Brown af De tolvs Råd sagde: „Meget tit har jeg følt, at jeg kunne nå op og gribe Guds hånd. Han har været så nær, så barmhjertig, så villig til at besvare mine anmodninger og til at hjælpe mig gennem vanskelige situationer." (*Church News*, 6. dec. 1975, s. 3) Til ældste Browns vidnesbyrd vil jeg tilføje mit eget med ordene fra Esajas' store profeti: „Et barn er født os . . . hans navn skal være Underfuld-Rådgiver." (Es. 9:6)

En tredie karakteregenskab, som burde motivere os til at drage nærmere til Frelseren, er hans dybtfølte og fuldkomne kærlighed til os. Klar over betydningen af, at én mand tilbød at lide stor smerte for at hans brødre og søstre ikke skulle være nødt til at lide tilsvarende smerte, udbrød Paulus:

„Thi jeg er vis på, at hverken død eller liv eller åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus, vor Herre." (Rom. 8:38-39)

Hvilket kraftigt vidnesbyrd om Kristi villighed til at betale enhver pris for at hjælpe os i vor kamp for evig lykke! Ja, essensen af guddommelighed er villighed til at ofre til andres fordel. Hvor er vi heldigt stillede, for selv om vi befinder os i den verden, hvis filosofi er „øje for øje", så var Kristus villig til at lade sig korsfæste for os uden hensyn til vor personlige påskønnelse, eller mangel derpå, for hans offer.

En fjerde egenskab er én, der skiller ham fra alle andre: hans guddommelige magt. Kristus er ikke blot dybt interesseret i vor personlige udvikling, men han har også magt til at gøre noget ved det - han har magt til at forandre tilværelsen. Uden tvivl har vi alle læst historier om, hvordan han bogstaveligt har forandret mennesker på éngang, som f.eks. Paulus og Alma. Men ofte er de små, stilfærdige, hverdagseksempler på omvendelsesmirakler lettere at henvise til.

En af mine mest mindeværdige missionæroplevelser fandt sted i en kold, fugtig kælderlejlighed hos et ikke-medlem i Edmonton i Canada. Min kammerat og jeg prøvede at hjælpe en inkarneret ryger til at efterleve visdomsordet, og han kaldte os en aften til sin ringe bopæl for at indrømme fiaskoen. Han sagde: „Jeg har gjort alle menneskelige anstrengelser, men jeg kan ikke holde op med at ryge. Jeg ved, at evangeliet er sandt, jeg ønsker at blive døbt, men jeg vil aldrig blive i stand til at overvinde denne vane."

Vores svar til denne opgivende mand var: „Giv ikke op. Du kan holde op med at ryge, for der findes en overmenneskelig kraft, der kan give dig den styrke og det mod, som du behøver."

Vi bad ham læse disse trøstende og forsikrende ord fra Paulus: „Det er kun almindelige, menneskelige fristelser, der hidtil har mødt jer, og Gud er trofast, han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men sammen med fristelsen skabe vej ud af den, så I kan stå den igennem." (1. Kor. 10:12)

Så knælede vi med ham og bad Herren give ham det mod og den beslutsomhed, der var nødvendig for at sætte hans liv i orden, så han og hans familie kunne blive døbt. Hvilken vidnesbyrdopbyggende oplevelse var det ikke for en 19-årig dreng at være vidne til forandringerne i denne mands liv, da Herrens Ånd mangedoblede hans styrke og hjalp ham til at modstå fristelse og efterleve Guds befalinger!

Hvilken magtfuld ven - denne mand fra Galilæa! Hvem ellers kender os så indgående, har gjort så meget for at bevise sin kærlighed til os, har demonstreret sin evne til medlidenhed og forståelse og som også har den guddommelige kraft til at hjælpe os med at forandre vor tilværelse? Hvem burde derfor være mere efterstræbt som vores intime kammerat og ven?

Lad os blive så tilstrækkeligt motiveret ved det, vi har hørt om Kristus , at vi ønsker at udvikle et personligt, intimt forhold til ham. Når vi tilbringer tid sammen med ham i magtfuld bøn og tænksom meditation, vil vi vinde en personlig kundskab om den Gud, vi tilbe-

der, og forstå, at han i sandhed er vor kæreste ven.
Når vi gør det, vil vi begynde at påskønne den indsigt, Paulus, én af Kristi venner, havde, idet han erklærede: „Jeg regner i sandhed alt for tab i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, min Herre. For hans skyld har jeg lidt tab på alt . . . for at jeg må kende ham og kraften i hans opstandelse og fællesskabet med ham i hans lidelser!" (Filip 3:8, 10)

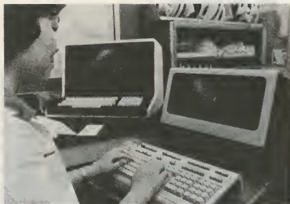
David A. Whetten, professor ved University of Illinois, virker som biskop over Champaign ward, Champaign Illinois stav.

OVERSÆTTELSE

med en smule hjælp fra vore computers

Kendsgerning: Mormons Bog udgives i øjeblikket kun på mindre end én procent af verdens forskellige sprog.
Kendsgerning: I henhold til en beregning tager det mellem fire og ti år at oversætte Mormons Bog, omkring fem år at oversætte femten traktater og missionær-lektierne.
Kendsgerning: Hvis vi oversætter Mormons Bog til fire nye sprog om året, vil det tage lige ved 40 år at dække alene de sprog, der tales af grupper på mere end én million mennesker eller flere - og der findes mere end 3000 talte sprog og hoveddialekter.
Et middel til at gøre det hurtigere er måske the Translation Sciences Institute på Brigham Young University, hvor man arbejder samtidig på to forskellige oversættelsesproblemer: (1) computer tekstbehandling og oversættelseshjælp, og (2) vekselvirkende computer-oversættelse.
At oversætte ordene fra en side på engelsk til en side på spansk er ikke nogen enkel proces. En oversætter må overføre teksten fra det ene sprog til det andet; hans kladde bliver renskrevet på maskine; han korrekturlæser og retter; materialet bliver påny maskinskrevet; det gennemlæses og renskrives, gennemlæses påny og renskrives, korrekturlæses, maskinsættes, korrekturlæses påny, og trykkes. På hvert eneste stade kan nye fejl opstå. Og alle disse skridt tager tid. På BYU's Translation Sciences Institute er man ved at undersøge en anden teknik - tekstbehandling. Det betyder, at en oversætter tager det originale dokument og maskinskriver sin oversættelse direkte ind i en computer, idet han følger sit arbejde på en skærm over skrivemaskinen. Han kan korrekturlæse, redigere og rette, samtidig med at han oversætter. Hvis et ord ikke behøver at forandres, behøver det aldrig igen at skrives og kan derfor ikke senere blive stavet forkert. Han kan tilføje, udelade og forandre bogstaver, ord, sætninger, stykker og endog hele sider.
Når han er færdig, overfører han ved at trykke på en knap ganske enkelt den oversatte tekst på et kassettebånd eller en computerskive. (floppy disc.) Hans gennemlæsere, der benytter samme apparatur, kan foretage alle deres egne forandringer uden at forstyrre de dele, der ikke skal forandres. Computeren kan også sætte teksten til trykning. TSI har ikke opfundet tekstbehandlingsmetoden (den bruges bla. af aviser), men TSI er de første til at anvende den til oversættelse i forbindelse med kirkens oversættelsestjeneste.
Resultater? Den egentlige oversættelse tager stadig den samme tid, men de andre skridt kan udføres så hurtigt, at den samlede tid næsten kan halveres. Og da en computer arbejder så hurtigt, er den økonomiske besparelse lige så betydelig.
Kan der gøres noget for at begrænse selve oversættelsestiden? Ja. Et af de projekter, der nu arbejdes med, er et system, hvorved ordbogsopslag og standardværkscitater og lignende automatisk og øjeblikkeligt kan fremkaldes på skærmen - noget som i øjeblikket må gøres manuelt og er meget tidskrævende.
Nogle hjælpekilder, som nu er parate til brug, omfatter et system, der gengiver betoningstegnene i de fleste sprog og kan

Brigham Young University's Translation Sciences Institute er igang med udvikling af en teknik, hvorved en computer kan udføre det meste af oversættelsesarbejdet, mens den menneskelige oversætter kun skal yde minimal hjælp.

trykke 10,000 kinesiske tegn, samt udvikling af analytiske konkordanser for standardværkerne (Konkordans er en alfabetisk ordliste over de i et værk forekommende ord med henvisning til, hvor de findes. Her er tale om en samlet ordliste for alle standardværkerne. O.a.). Under udvikling er et system til at bearbejde kinesisk - så vidt vides noget enestående i verden.

Det andet større projekt er noget, der lyder som science fiction - vekselvirkende computeroversættelse. Det indebærer, at den menneskelige oversætter „vejleder" computeren gennem oversættelsesprocessen, og BYU's Translation Sciences Institute („videnskabelige oversættelsesinstitut") er det eneste større center i USA, hvor et sådant projekt er i gang. BYU er genstand for international opmærksomhed for sit banebrydende arbejde i denne retning. Hidtil har et af de større problemer med computeroversættelse været, at maskinen ikke ved, hvad den skal gøre med flertydigheder, dagligsprog og grammatiske særegenheder. Dr. Eldom Lytle, der er amanuensis i sprogvidenskab og leder af instituttet, har udviklet et sprogsystem, der kaldes „Junction Grammar" („Knudepunktsgrammatik"), der „instruerer" computeren om forholdet mellem sætningernes forskellige dele og også „fortæller" den, hvad det tilsvarende ord skal være i det sprog, der oversættes til. Det skaber den strukturelle opbygning i computeren og frembringer en tilsvarende struktur i det pågældende sprog, der oversættes til.

Når flertydigheder (ord med forskellige betydninger) forekommer, som maskinen ikke ved, hvad den skal gøre ved, standser den og stiller operatøren et spørgsmål. Denne operatør skal være godt uddannet i engelsk, originaltekstens sprog. Han besvarer spørgsmålet (hvordan det pågældende ord skal forstås på netop dette sted i teksten), hvorefter computeren færdiggør processen og producerer en kladdeoversættelse.

Derpå gennemlæses oversættelsen af en, for hvem oversættelsessproget er modersmålet, på en videoterminal, der samtidig viser både den engelske og den oversatte tekst. Således træffer en menneskelig oversætter de endelige afgørelser med hensyn til oversættelsens rigtighed og er ansvarlig for sit eget sprogs spidsfindigheder. Denne dobbelte ekspertise vil uvægerligt give mere nøjagtige oversættelser.

Men hvor nøjagtige er sådanne oversættelser? En upartisk vurdering, foretaget af Sperry Univac Corporation (et computerfirma) i juni 1977 viste en 97% teknisk nøjagtighed i grammatik, ordvalg og fuldstændighed. Når hele systemet fungerer, vil nøjagtigheden blive endnu bedre. TSI begynder med fem sprog - fra engelsk til tysk, fransk, portugisisk , spansk og kinesisk. Da alle fem oversættelser kan foretages samtidig, og da redaktionsarbejdet bliver mindre efter oversættelsen, forventes det, at et arbejde, der plejer at tage fem timer, vil kunne udføres på to timer.

Højere end alle andre

Ældste Marion D. Hanks
De halvfjerds' Præsidium

Det var en af disse sjældne søndag morgener, hvor jeg af en meget bestemt grund var hjemme i mit eget ward. Vi sad på den bageste række, og vores eneste søn, en høj, køn ung mand, gik op ad midtergangen efter indbydelse af biskoppen og stod nu ved talerstolen. Biskoppen talte om min søn og præsenterede ham for forsamlingen til godkendelse af hans forfremmelse i Det aronske Præstedømme. Vi stemte alle, og senere havde jeg, efter indbydelse af biskoppen, det store privilegium at ordinere min søn.

Senere på dagen under frokosten fortalte han sine søstre om denne morgens begivenheder. Han sagde, at det var lidt skrækindjagende at skulle gå op ad mid-

tergangen og stå foran forsamlingen sammen med biskoppen. Men han sagde: „Da de rakte hånden op, så jeg ned og lagde mærke til, at fars hånd var højere oppe end alle de andres, og så følte jeg mig godt tilpas." Og han havde ret. Jeg havde løftet min hånd så højt, jeg kunne få den op. Han er min søn, og det er sådan, jeg føler med hensyn til ham. Det forhold, der er mellem fædre og sønner er meget specielt.
Jeg elsker Mormons Bog, og jeg kan ikke huske, hvornår det gik op for mig, men meget af det, jeg bedst kan lide ved den bog, er de instruktioner, den undervisning og de vidnesbyrd, fædrene giver deres egne sønner. Herren har givet fædre en særlig opgave. Han har fortalt os, hvad han ønsker forkyndt og det, som han ønsker, at vi skal vidne om.
Den engelske digter Samuel Taylor Coleridge (1772-1834) hørte en bonde sige, at han håbede, at hans børn ville vokse op til at blive gudfrygtige, bønsomme og retskafne mennesker, men at han aldrig ville indgive dem forudfattede meninger til fordel for religion ved at påvirke dem med religiøse principper eller ved at tage dem med i kirke. Han sagde, at de måtte vokse op og selv bestemme sig. Den pågældende bonde var vidt bekendt for sin produktive gård, sin velholdte have og sine intelligente børn.
Coleridge svarede manden: „Bravo! Det er en meget fremskridretsvenlig tanke. Hvorfor ikke bare vente og se, om ikke de vil udvikle sig og bestemme sig til det, som du håber, de vil blive?"
Gud har givet forældre ansvaret for at oplære deres børn. Han har givet fædre en bestemt udfordring. Han har givet os et bestemt forbillede i Mormons Bog, der i vid udstrækning er en optegnelse om fædre, der belærte deres børn. Tænk på sådanne mænd som Lehi, Alma og Mormon.
Hvad lærte de dem, når de sådan var under fædres forpligtelse? (1) De lærte dem åbenbaret sandhed, principper af evig betydning, teologi, der var grundlæggende og smuk, og som kunne give genklang i hjertet. (2) De gav kloge råd ud fra egne erfaringer. (3) De belærte om værdier, hvorpå livet, kulturen og civilisationer kunne bygges. (4) Entydigt bar de magtfulde, personlige vidnesbyrd om Jesus Kristus og om hans Fader, og om den evige frelsesplan.
Tænk først på Lehi, som ved sit eksempel og sin instruktion efterlod magtfulde gaver til sine børn.
Lehi delte sine storslåede syner og den Almægtiges advarsler og løfter med sin søn. De var grundlæggende i Nephis første udtalelser og gav ham grundlaget for det vidnesbyrd, hvormed han begynder sine optegnelser: „Og jeg ved, at den beretning, jeg nedskriver, er sandfærdig . . . Ja, du ved, at jeg tror på alle min faders ord." (1. Nephi 1:3; 11:5)
Hvad ønskede Lehi speciel, at Nephi skulle vide? For eksempel fortalte han sin søn om et syn, der drejede sig om et træ på en mark, frugter på træet, en sti, der førte til det, en jernstang, en dyb, snavset flod og en rummelig bygning.
Disse symboler var meget enkle. Træet var livets træ og repræsenterede Guds kærlighed. Stien var den, der fører til opfyldelse af retskaffenhed. Det dybe vand var helvedets dybder. Frugten på træerne var kostelig og ønskværdig fremfor alle andre frugter. Bygningen repræsenterede denne verdens stolthed og forfængelig indbildning.
I den meget velkendte åbenbaring blev Lehi belært, og han lærte sin søn disse kendsgerninger: Der er visse mennesker, som ikke tror og bevidst bekæmper sandheden. Der findes også dem, der begynder på den sti, der fører til træet med de dejligste frugter, men som finder stien ufremkommelig på grund af mørk tåge, der er den ondes fristelser. De går

forkert og fortabes. Der er andre mennesker, som holder fast ved jernstangen, benytter stien, spiser af frugterne og erkender deres sødme, men som derefter ser sig omkring og derved kommer til at se dem, som gør nar ad og peger fingre ad dem, hvorefter de kommer ind på forbudte stier og fortabes. Og endelig er der dem, som holder fast ved jernstangen, går stien igennem, smager frugten og straks ser sig omkring for om muligt at finde deres familie eller andre, som de kan dele den herlighed og evige glæde med, som Gud ønskede , de skal have. På den måde lærte Lehi gennem denne åbenbaring sine børn, at der er modsætning i alle ting, at på grund af menneskenes handlefrihed træffes der afgørelser i alle forhold i livet, både jordisk og evigt, at der er en djævel og nogle, der giver efter for ham, og at de sødeste af alle velsignelser kommer ved at ernære sig ved Guds gode ord og ved at dele det med andre.

Alle disse storslåede belæringer forklarede Lehi bagefter detaljeret for sine børn, idet han underviste dem gennem Guds åbenbaring og med Åndens kraft.

Vi føler et særligt slægtskab med profeten Alma, fordi han taler om sine egne ufuldkommenheder og sit behov for omvendelse. Almas synder var velkendte. Han var sammen med Mosiahs sønner taget ud for at ødelægge kirken. Han havde bevidst valgt en anden vej og fundet glæde ved at vildlede andre. Under disse aktiviteter var han blevet fuldstændig omvendt af en engel, som gav ham budskabet: „Søg ikke mere at ødelægge Guds kirke. Hvis du vedbliver at tilintetgøre dig selv, så tag i det mindste ikke andre med dig." (Se Mosiah 27:11-16)

Historien, der følger mange år senere, viser en oprigtig fars udgydelse af sin sorg. Jeg synes, at det han sagde er den mest betydningsfulde belæring om omvendelse og tilgivelse og Guds barmhjertighed, der overhovedet kan læses eller høres. Det storslåede budskab findes i kapitlerne 39 til 42 i Alma. Corianton var blevet kaldet på en mission og svigtede sin mission ved at bedrive hor med skøgen Isabel. Mange andre tog med ham, og han forsvarede det, han havde gjort, ved at sige noget lignende som: „Hør nu, far, alting er anderledes nutildags. Vær ikke vred. Det er jo bare noget, som er helt almindeligt i vor tid. "

Fra det I oplever i verden omkring jer, er I klare over, at Coriantons situation er så virkelig som nogens i dag. Hans synd var virkelig, hans fare virkelig og hans problem med at acceptere den lige så virkelig, som hans frelse afhang af den. Hvordan svarede Alma sin søn? Man skulle tro, han ville vise medlidenhed når man tænker på hans egne oplevelser. Men han måtte få Corianton til at forstå, at der ikke var noget håb for ham, hvis han ikke forstod det alvorlige i sin stilling. Alma sagde noget, der i dag ville lyde sådan: „Hvad du har gjort, overgås i Guds øjne kun af mord. Du har lige risikeret alt, hvad der er smukt og skønt, som kunne blive dit i denne verden og bagefter. Og hvis du nu tror, at Gud vil give dig en lille straf og derpå tilgive dig, når du ikke gør noget for at acceptere ansvaret for de vanskeligheder, du er i, så tager du fejl."

Det må have været en rørende scene - faderen med alle sine egne dårlige minder og hans sorg over, at hans søn nu betrådte en lignende sti og måske ikke fik den omvendelse, som han selv havde gennemgået. Men på en eller anden måde gik Corianton i sig selv. Han holdt op med sine udsvævelser og sagde muligvis: „Okay far, jeg har taget ansvaret for det. Jeg erkender min skyld og min sorg." Hvad der ellers skete, er ikke nedskrevet. Men vi kan læse det i vore hjerter.

Alma belærer med begejstring om Jesu Kristi forsoning, dens formål og dens betydning. Han giver ham gode råd med hensyn til at modtage råd og at følge sine brødres eksempel, som er lydige og stabile. Og han slutter: „Min søn, nu ønsker jeg, at du ikke mere skal lade disse ting besvære dig, men alene lade dine synder besvære dig med den bekymring, der skal bringe dig til omvendelse." (Alma 42:29)
Corianton måtte lære at acceptere Guds tilgivelse og at tilgive sig selv.
Den sidste fader, jeg vil nævne er Mormon. Hans belæringer til sin søn er overvejende nedskrevet i to breve, der omfattes af det 7., 8. og en del af det 9. kapitel i Moroni. Et kort eksempel kan måske motivere jer til selv at læse denne bemærkelsesværdige historie.
Tragiske begivenheder er foregået, da Mormon afslutter sit sidste brev til sin missionærsøn. Han taler om folkets fornedrelse og fordærvelse. Han siger: „De er principløse og uden følelse - og jeg kan ikke anbefale dem til Gud." (Moroni 9:20, 21)

Men han kan anbefale sin trofaste søn, og han beder om, at han må komme til at træffe ham igen. Jeg slutter det, jeg har skrevet om fædrenes belæringer med Mormons fremhævelse, om hans håb og opfyldelsen af hans vidnesbyrd:

„Min søn, vær trofast i Kristus; og jeg ønsker, at det, som jeg har skrevet, ikke må bedrøve dig eller tynge dig . . . men må Kristus trøste dig, og må hans lidelse og død og det, at han åbenbarede sig legemligt for vore fædre samt hans barmhjertighed og langmodighed samt håbet om hans herlighed og om det evige liv, bestandigt leve i din erindring." (Moroni 9:25) Hans sidste vidnesbyrd var om instruktion, hengivenhed, anråbelse og tro. Han holdt sin hånd højere op for sin dreng end for alle andre.

Mine Sønner - mine venner

Jay M. Todd

Det er nu syv år siden, jeg traf ham, men når som helst jeg tænker over aspekterne ved faderskab, tænker jeg stadig på Manuel Cerda fra Mexico City.

Jeg traf bror Cerda i August 1972, da jeg skulle skrive om hans nations første områdekonference. Jeg havde bedt om at træffe nogle sidste dages hellige familier og høre om evangeliets indflydelse i deres tilværelse. Og så skete det, at min tolk, Jess Trujillo, og jeg blev kørt til Benemerito og budt velkommen til Manuel og Maria Cerdas hjem - forældre til fem voksne sønner.

Jeg fandt hurtigt ud af, hvorfor vi var blevet bragt til dette hjem. Deres historie begyndte 17 år tidligere, da missionærer havde banket på deres dør i Tehuacan, 225 km. sydøst for deres nuværende hjem. I løbet af seks måneder blev far, mor og seks sønner døbt Victor var 23, Augustin 21, Moises 19, Ramon 17 og Gilberto 16 år. I løbet af mindre end et år begyndte sønnerne at blive kaldet på missioner. Inden længe kom der en ekstraordinær periode, hvor alle fem sønner på samme tid tjente i mexikanske missioner. Af lignende interesse var det mærkelige sammentræf, at alle fem sønner havde tjent i to eller flere måneder som kammerat til én af sine brødre.

Med sin familie vendt mod missionærtjeneste besluttede Manuel Cerda, at det ikke var nok at sende og - så godt han kunne - støtte sine sønner økonomisk. Han syntes, at han også måtte være et forbillede. Sammen bestemte han og hans hustru Maria, at de også ville være missionærer. Var der ikke venner og naboer der ikke var medlemmer alle vegne omkring dem?

Og så blev Manuel og Maria Cerda i denne 3-årige periode, hvor fem sønner var på mission, personligt involveret i omvendelsen af 70 personer til kirken. Breve fra Manuel og Maria blev hver ugen sendt til deres sønner, med beretning om, hvordan deres bekendte

efterhånden havde sluttet sig til kirken. Vidnesbyrdet om glæde og sandhed fra far og mor brændte sig ind i hjertet på de fem sønner - far og mor som opmuntrede deres missionærsønner, brødre, der arbejdede sammen som kammerater.
Snart flammede dette familievidnesbyrd op til en kolossal brand af tro og energi og kærlighed, der nåede længere og længere ud. Ved afslutningen af deres missioner var dette sønnernes rapporter til deres far og mor: Victor og hans kammerater - 140 personer døbt ind i kirken ; Augustin og hans kammerater - 106 personer; Moises og hans kammerater - 160 personer; Ramon og hans kammerater - 75 personer; Gilberto og hans kammerater - 233 personer. I alt 784 døbt ind i kirken. Da jeg traf dem i 1972, havde familien været årsag til, at endnu 53 var blevet døbt - 837 evige venner blandt kirkens medlemmer.
Jeg så på dem, da deres historie var færdig; deres ansigter strålede af lykke. Med det, som jeg regnede med skulle være det afsluttende spørgsmål, spurgte jeg på mit gebrokne spansk, hvad de nu gjorde i kirken. Blandt dem var en biskop, en søndagsskolepræsident, endnu en biskop, en biskopassistent og en rådgiver til en missionspræsident.
Jeg vendte mig mod faderen, Manuel, og spurgte hvad han gjorde i kirken. Han svarede, at han tjente som rådgiver i et biskopråd. Jeg var parat til at runde af med et sidste emne, da én af brødrene tilføjede, at den biskop, deres far var rådgiver til var én af de fem brødre.
Og så kom ét af de særlige øjeblikke i mit liv som interviewer. Idet jeg vendte mig mod den pågældende biskop-søn, Victor, spurgte jeg: „Hvordan føles det at have din far som rådgiver?
Gribende svarede han med en mild stemme: „Jeg har stor kærlighed til min far. Han har altid rådgivet mig godt i mit liv. Han har været et forbillede for mig. Han har været min inspiration. Når der har været vanskeligheder, har han altid hjulpet mig. Hvem ellers skulle jeg bede om råd end min far?"
Tårer trængte sig frem i mine øjne, og jeg vendte mig mod Manuel:
„Hvordan føler du det at skulle være rådgiver for din søn?"
Med den værdighed, der er så naturlig for det spanske sprog, svarede Manuel Cerda stille, langsomt og med en let bevæget og derfor bævende stemme: „Jeg holder forfærdelig meget af mine sønner. Det er en ære at rådgive dem. Det er en ære at tilråde andre at lytte til dem. Jeg tror, jeg føler noget lignende som Gud Faderen, da han sagde: ‚Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag. Hør ham' (Matt. 17:5). Jeg forstår så godt kærligheden mellem far og søn."
Jeg vendte mig igen omkring i kredsen. „Hvad var det, der tilvejebragte denne familiekærlighed?"
Faderen, Manuel Cerda, opsummerede de andres svar: „Det var evangeliet, der forandrede vort hjem. Det lærte os at betragte hinanden som evige venner. Det har lært mig hengivenhed og kærlighed. Det har lært mig at værdsætte mine børn. Vi bekæmper alt, der prøver at skille os, og som påvirker vor agtelse for hinanden. Sandheden har forandret vores tilværelse."
Efter mere samtale og rørende afsked forlod vi Manuel Cerdas hjem. Men i de efterfølgende år har jeg erfaret, at Manuel Cerda ikke forlod mig. Når jeg har tænkt på faderskab og på familieskab og hjem, samfund og kulturer, er mindet om Manuel Cerda altid kommet igen og har mindet mig om min egen udvalgte, jordiske fars forbillede, om vore celestiale, himmelske Faders belæringer, og om den forståelse af det at være far, som jeg altid har søgt at opnå og anvende i min egen tilværelse.

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almen evangelisk interesse, besvaret som vejledning og ikke som officiel meddelelse om kirkens politik.

Dr. Clifford J. Stratton,
amanuensis i anatomi ved University of Nevadas School of Medical Sciences samt medlem af højrådet i Reno Nevada North Stake

Betragtes urteteer som „hede drikke" der er forbudte i henhold til visdomsordet, eller de urter, der „skal nydes hver til sin tid . . . med forstand og taksigelse"? (L&P. 89:10, 11)

Svar: Det er et godt spørgsmål men vanskeligt at besvare, idet der er mere end tusinde forskellige urteteer, og mange af dem er aldrig blevet undersøgt tilstrækkeligt til, at vi kender alle deres medicinske værdier. Heldigvis er de mest populære urter og urteteer blevet analyseret - men de eneste kilder, jeg ville anbefale at studere er et medicinsk bibliotek. Oplysninger i populære eller kommercielle kilder, som jeg har undersøgt er ofte upålidelige.1)

Alle urteteer kan ikke omtales på denne begrænsede plads, men jeg skal sige noget om nogle af de (i Amerika) mest populære.

Salvie er i århundreder blevet brugt i te. Dens aktive ingrediens er en grøngul olie med et stærkt garvesyreindhold. En art, *salvia reflex*, er giftig, hvorimod ekstrakt fra *salvie* officinalis er meget effektiv i vor tids medicin mod bronkitis og til forebyggelse af halsbetændelse. Brugt som gurglevand forebygger den overdreven spytafsondring og har en betydelig antibakterievirkning.

Panax, eller gensing-te, siges at være en daglig drik for millioner af mennesker. Den stimulerer binyren og forårsager en dramatisk øgelse af afsondring af hormoner fra binyrebarken. Det betyder, at den påvirker kulhydrat, protein og fedt-stofskiftet, ektrolyt- og vandbalancen, hjerte, nyrer,

de tværstribede muskler og det centrale nervesystem. Bør kun benyttes efter en læges anvisninger.
Mynte, krusemynte- og pebermyntete hjælper effektivt med frigørelse af luft i mave og tarme og kan med måde benyttes risikofrit til det formål.
Mælkebøtterødder (taraxacum officinale) brugtes af lægerne i det nittende århundrede ved behandling af kroniske sygdomme i leveren, men deres virkelige nytte er ikke blevet bekræftet.
Lucerne (medicago sativa) kan øge cortisoneproduktionen, men den indeholder også bestanddele, der forårsager hududslet hos mange mennesker. Da man kan få syntetisk cortisone på recept uden de i nogle tilfælde skadelige bestanddele, der findes i planten, frarådes den traditionelle benyttelse af lucerne mod reumatisme og ledbetændelse stærkt i dag.
Kløver- og sassafrasteer indeholder giftige substanser henholdsvis cyanid og safiol). Kløver er derfor forbudt i USA.
Talrige blandings-urteteer, der bruges enten for fornøjelse eller for deres medicinske evner, kan også fås i handelen. Man bør finde ud af hver enkelt bestanddels virkninger, før man bestemmer sig til at drikke sådanne teer regelmæssigt.
„*Ephedra*", der populært i det vestlige USA kaldes for „ørkente", „mormonte", „squawte" og „mexikansk te", indeholder ingen skadelige alkaloider men er rig på vitamin C. Hvis den indtages i store mængder, sænker den hjerteslaget og derved blodtrykket. Tidligere påstande om at den hjalp ved behandling af kønssygdomme og „ondt i halsen" er sandsynligvis ubegrundede. Men det er vigtigt ikke at forveksle den nordamerikanske *Ephedra* med den *kinesiske Ephedra*, Ma Huang, der indeholder store mængder af efedrin, et alkaloid, der i høj grad stimulerer nerverne og derfor kun bør benyttes som lægemiddel under en læges tilsyn.
Således kan urtete kun klassificeres som en „hed drik" eller „en urt, der skal benyttes med forstand", når vi ved, hvilken indvirkning den har på legemet. Mange drikke indeholder ikke nogen nævneværdig mængde af medikamenter og kan benyttes som velsmagende varme drikke med næringsmæssig gavn. Imidlertid har den der indtager den rette ernæring ikke noget unaturligt behov og kræver ikke nogen medikamenter for at fungere godt både intellektuelt og fysisk.
Herren har givet os urter „til at nydes med forstand og taksigelse " (L&P. 89:10-11), „til at styrke legemet" i visse tilfælde af mindre sygdomme. Men han har advaret os, at urter bør benyttes „med måde" (L&P. 59:17-20), „ikke i overmål" og „ej heller med overdrivelse", baseret på pålidelig oplysning. (Se L&P. 59:17-20; 89:10-11)
Som læge, der i mange år har studeret farmakoligiske sammensætninger i urter, må jeg fremhæve betydningen af ikke at „ordinere" urteteer som medicin for dig selv eller andre. Mange urteteer indeholder virkelig medikamenter, hvis virkninger ikke kendes, og „populær viden" er ikke pålidelig vejledning. Enhver sygdom, der kræver medicin, bør behandles af en læge; og et klogt menneske vil ikke indtage store kvantiteter af *nogen* urt, ligegyldigt af *hvilken* årsag.

---

[1]) I Danmark findes nogle udmærkede og fuldt pålidelige bøger om emnet; f.eks. Matts Bergmarks „Lære-urter og urtete - om folkemedicinens lægeplanter", men tal med kommunebiblioteket derom. O.a.

Fødselsveer

Homer G. Ellsworth

„Se dér, barnet er blindt. Det har ingen øjne!" Vantro samledes sygeplejerskerne omkring det nyfødte barn, der kun lige begyndte at få sin lyserøde farve efter sin rejse ind i denne verden. Jo, det var rigtig nok. Den spæde var blind. Der var ingen øjne, hvor øjnene skulle være. Moderen, en køn sygeplejerske, og faderen, en lægestuderende, måtte have det at vide. Hvordan ville de reagere?

Som læge har jeg, ligesom skribenten fra Det gamle Testamente, „set det slid, som Gud har givet menneskenes børn at slide med" (Præd. 3:10). Jeg har også set og omhyggeligt betragtet den måde, „menneskenes børn" har reageret over for det slid ... de prøvelser, Gud har tilladt dem at have. Det er klart, at Faderen ikke lover os nogen immunitet overfor vanskeligeheder. Ja, Guds løfte er muligvis nøjagtig det modsatte, for han fortæller os: „Thi Herren tugter den, han elsker" (Hebr. 12:6). Studer skrifterne; du vil hurtigt forstå, at de, der er Herren nær, som f.eks. David, der var ven med Gud, har haft store vanskeligheder.

Tænk et øjeblik på Job, hvis navn er synonymt med prøvelser. Han mistede sin jord, sin rigdom, sine venner, sine sønner, sine døtre. Han var fyldt med bylder fra hoved til fod, og alligevel svigtede han ikke. Og selv da hans kone foreslog denne forpinnte mand, at han skulle forbande Gud og dø, var hans svar en positiv genforsikring af hans tro. Gud beskyttede ikke Job mod svigtende lykke, selv om denne profet havde udvist en høj grad af tro og retskaffenhed.

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

RAPPORT TIL FAR

N. Eldon Tanner

Min far, som var wardets biskop, forlod en dag min bror og mig for at udføre noget arbejde. Men han kom hurtigere tilbage, end vi havde ventet, og fandt os ridende på nogle kalve.

Da han kaldte os over til sig, så han på mig på en måde, jeg aldrig vil glemme, og sagde: „Min dreng, jeg troede, jeg kunne stole på dig!"

Det var en storslået lektie, en alvorlig afstraffelse for mig. Jeg besluttede, at aldrig mere skulle han eller nogen anden igen få lejlighed til at sige det til mig, sålænge jeg levede.

Jeg husker så udmærket, hvordan min far talte med Herren, når han kaldte os sammen til familiebøn. Han sagde ikke bare nogle få ord og sendte os afsted ud på marken. I stedet knælede han med os og fortalte Herren om nogle af vore svagheder og nogle af vore problemer, hvor vi havde svigtet.

„Eldon har ikke rigtigt gjort det, han skulle have gjort i dag. Vi er kede af, at han gjorde denne fejl. Tilgiv ham venligst, og vi er sikre på, himmelske Fader, at han vil prøve at gøre det, der er ret. Lad din Ånd være med ham og velsigne ham, så han kan være en god dreng."

Om morgenen plejede far at bede: „Lad dine velsignelser være med os, når vi nu går til vore pligter, så vi kan gøre det, der er ret og vende tilbage i aften for at aflægge rapport." Dette gav os altid større styrke til at stå overfor og overvinde

fristelser, for vi vidste, at vi skulle rapportere til Herren om aftenen.

Jeg skal rapportere til Herren i aften, plejede jeg at tænke. Og den tanke hjalp mig til at leve et bedre liv dagen igennem.

Jeg er taknemmelig, at min far lærte mig at bede og at være pålidelig. Når min familie og jeg i dag knæler sammen, ved vi, at vi beder til en personlig Gud, som er interesseret i os, som vil høre og besvare vore bønner, og som har givet os evangeliet, der kan lede til evigt liv.

To venner

Claudia G. Remington

Todd skilte omhyggeligt trådene i pigtrådshegnet og kravlede ind gennem hegnet. Derefter holdt han dem nede for sin hund, King. Collien sprang omhyggeligt igennem og hoppede ind på marken. Aprilsolen skinnede på hundens gyldne pels, der var tyk og tæt efter den lange vinter.

„Kom her, King!" kaldte Todd. Han lagde hånden på Kings solvarme hoved. King var Todds bedste ven - hans eneste nære ven, bortset fra hr. Phillips. Der var ingen drenge på Todds alder i den lille bjerglandsby, hvor han boede, og han måtte køre med skolebussen hele 16 km. for at komme i skole.

Todd kravlede gennem endnu et hegn ind i hr. Phillips fåreindhegning. Han kunne høre den gamle mand bevæge sig rundt inde i lammenes hytte. „Hallo!" kaldte han, idet han gik ind i skyggen af hytten. Så så han hr. Phillips

betragte et får som slikkede sit nyfødte lam. Todd kikkede smilende på lammet. Han ville så gerne løfte det op for at føle dets lille uldne krop.
„Du kan holde det senere," sagde manden, idet han greb fat i to skovle. „Vi har et mindre behageligt job at udføre først. Kom med mig."
Todd fulgte sin ven ud i det klare solskin, hvor King ventede tålmodigt ved døren. Han tilbragte de fleste af sine lørdage sammen med hr. Phillips og hjalp ham med fårene. Todd kunne godt lide at være der, for hr. Phillips var ligesom en bedstefar for ham.
„Hvad skal vi gøre?" spurgte Todd, der næsten måtte løbe for at holde trit.
„Ja Todd, jeg ville lige så gerne, at du ikke så dette, men det er vel en del af vort arbejde."
Da de nærmede sig hjørnet af markerne, fløj flere af de sort/hvide skader støjende op. Todd så to døde får ligge der. „Hvad er der sket?" Hans mave krympede sig sammen, da han så på fårenes iturevne kroppe.
Hr. Phillips begyndte at grave i den fugtige jord og lagde de mudrede skovlfulde op i græsset. „Det var hunde, der dræbte dem," sagde han uden at se op.
Todd kunne ikke forstå, hvordan det kunne ske. „Hvornår kommer hundene? Har du set dem?"
„Jeg har set fire, fem hunde løbe rundt sammen, lige siden de begyndte arbejdet på den nye dæmning, og mændene flyttede deres husvogne herop. De har allesammen en halvvild hund, fordi de har så meget udstyr liggende uden for deres husvogne."
„Jeg har mistet 11, 12 får på den måde," sagde hr. Phillips.
Drengen følte en frygtelig vrede og irritation inden i sig. „Kan du ikke gå op til husvognene og fortælle dem det?"
„Det har jeg prøvet. Men hver især hævder, at hans hund er bundet om natten eller af én eller anden grund ikke kan være dræberen. Og da jeg ikke præcist har set, hvilken hund det er, så kan jeg ikke komme med en direkte beskyldning."
„Hvorfor tager du ikke dit gevær og sidder vagt hele natten? Når du så ser hunden komme herind, skyder du den bare."
„Jeg har tænkt på sådan noget, og jeg har fuldkommen ret til at skyde, hvis en fremmed hund kommer ind på min ejendom."
Todd hjalp hr. Phillips med at trække fårene ned i hullet og dække dem til med jord. Så gik de tavse hen over marken til hytten med King følgende lydigt efter sig.
Søndag morgen klædte Todd sig hurtigt og stille på, fordi han ønskede at snakke med hr. Phillips, før han skulle til søndagsskole, for at finde ud af, om noget var sket i løbet af natten.
Todd lukkede stille netdøren bag sig og fløjtede sagte efter King. Han var forbavset over, at dyret ikke kom frem fra sit hus, men uden at vente gik han hurtigt gennem markerne til hr. Phillips hytter. Da han kravlede

(Fort. side 6)

Craig finder tro

Craig følte sig stolt over, at han kunne køre på en to-hjulet cykel. Hver morgen lod hans mor ham køre på den til mrs. Greenes hus. Efter at Craigs far døde, arbejdede hans mor deltids; og da Craig gik i børnehave om eftermiddagen, tilbragte han nogle formiddage hos mrs. Greene, som boede tre-fire husblokke fra os.

En morgen, da Craig stod op, kikkede han ud af vinduet og så, at det var helt anderledes og mørkt udenfor.

„Tågen er sandelig tyk i dag," sagde mor, „så måske skulle du lade din cykel blive hjemme, og så vil jeg køre dig over til mrs. Greene."

„Jeg kan sagtens se," sagde Craig, „Og desuden bliver det sjovt at køre på cykel i tågen."

Lois Sprunt

Craig lød at huske, at hans mor sagde: „Godt; lov mig, at du vil holde dig på fortovet, holde lyset tændt, og især være påpasselig, når du skal over gaderne.”

Craig klædte sig hurtigt på og spiste sin morgenmad. Han trak sweateren på, mens han løb ud til garagen. Idet han trak sin lille cykel ud i tågen, syntes Craig, at luften føltes mærkelig og hemmelighedsfuld. Pludselig snublede han. Det var så tåget, at han ikke så en stor revne i cementen. „Uh, jeg kan næsten ikke se forhjulet,” mumlede Craig.

Han hoppede op på cyklen og kørte langsomt henad fortovet. Til at begynde med var det virkelig sjovt at køre gennem den tågede luft. Craig holdt sig på fortovet og kørte meget forsigtigt over gaden, sådan som hans mor havde bedt ham gøre. Han foretog alle de rigtige sving, eller i det mindste troede han, at han gjorde det. Så kom han til et kryds, der så helt ukendt ud. Luften forekom tykkere og mørkere ved det hjørne, og Craig begyndte at blive bange.

Han sprang af cyklen og blev stående der længe, i tvivl om, hvad han skulle gøre. Den kolde luft fik ham til at smøge sweaterkraven op for at holde kulden ude. Han kunne ikke finde vej, og store tårer begyndte at rulle ned ad hans ansigt. Så huskede han på, hvad han havde lært om bøn, og også hvad én af talerne havde sagt i kirken sidste søndag: „Når som helst du ikke ved, hvad du skal gøre, så brug din tro og bed.”

Craig vidste ikke, om han havde tro, men han vidste, hvordan man beder. Han knælede ned i tågen ved siden af sin cykel og bad om, at vor himmelske Fader ville hjælpe ham med at finde vej til mrs. Greenes hus. Da han havde sagt „amen” og rejst sig op, forekom det ham, at tågen var begyndt at lette en smule. Men det var stadig for mørkt til at vide, hvilken vej, der var den rigtige.

Mens han stod der og prøvede at bestemme sig til, hvad han skulle gøre, standsede en stationcar med skinnende forlygter ved hjørnet. En mand lænede sig ud af vinduet og sagde: „Er du faret vild, Craig? Kan jeg køre dig et sted hen?”

Craig var lettet, da han genkendte biskop James' stemme, og var glad for tilbudet. Han hjalp biskoppen med at lægge cyklen ind bag i bilen. Da Craig satte sig ind, tænkte han på, hvordan hans bøn var blevet besvaret. Pludselig vendte han sig mod biskoppen og spurgte: „Biskop James, hvordan kan man vide, om man har tro?”

„Jo, Craig,” svarede biskop James, „for mig betyder tro, at man ved, at Gud altid er der, og at vi kan stole på ham.”

Craig følte sig med ét helt rolig. „Mange tak, biskop James,” sagde han stille. „Mange, mange tak.”

gennem det sidste hegn, så han hr. Phillips læne sig over noget, der lå på jorden. Han har nok skudt en hund, tænkte Todd. Han løb hurtigt frem, men før han nåede hen til hr. Phillips, greb frygt og sorg ham. Han gik langsomt fremad med øjnene hæftede på hundens gyldne dragt, nu gennemblødt af regnen. Hr. Phillips så op. Han kom hen mod Todd og lagde hænderne på drengens skuldre.

„Todd," sagde han, „det er King. Jeg er ked af det." Todd så ind i hr. Phillips øjne og kunne se tårer blandet med regndråber, der løb ned ad de dybe rynker i hans ansigt. Hans mørke øjne afspejlede lidelse.

Todd følte sig helt bedøvet. „Hvordan skete det?" spurgte han.

„Det var en meget mørk nat med skyer og lidt regn - jeg var faldet i søvn, mens jeg ventede. Da jeg vågnede, så jeg den mørke skygge af en hund, der bevægede sig frem over engen, og så skød jeg. Jeg så slet ikke på dyret, før nu til morgen. Da jeg så, det var King, kunne jeg slet ikke forstå det. Han var muligvis på vej til huset for at se, om vi havde lagt noget madaffald ud til ham."

Hr. Phillips bevægede sig for at lægge armen rundt om drengen.

Todd stivnede og trak sig væk. „Hvordan kunne du skyde King? Du kender ham. Du ser han hver dag." Hans stemme rystede af vrede. Hr. Phillips vendte sig for at hente en trillebør, mens Todd kæmpede for at løfte den store, våde hund. Det var umuligt. Sammen løftede de hunden op i børen, og den gamle mand kørte den ned ad vejen mod Todds hus. Drengen vandrede lidt bage fter, sørgende i stilhed.

Hr. Phillips ville grave hullet, men Todd gjorde det selv i den bløde jord og sænkede hunden ned i hullet, mens hr. Phillips stod stille og betragtede ham.

Mandag aften kom hr. Phillips til Todd med et lille lam. Todd ville ikke hilse på ham. Han bad sin mor sige til hr. Phillips, at han ikke ønskede lammet. Hele ugen blev Todd i sit værelse efter skoletid og lå for det meste på sin seng. Når han efter aftensmad havde gjort sit arbejde færdigt, gik han tilbage til sit værelse. Fredag aften fulgte Todds far ham ind i værelset. Han satte sig ved siden af sengen, men han sagde ikke noget.

Til sidst talte Todd. „Far, tror du oprigtigt på en hunde-himmel, eller er det bare noget, man fortæller små børn, for at de kan føle sig bedre tilpas?"

„Jeg kender ikke noget til hundehimlen, men jeg tror helt sikkert, at alt liv er evigt, fordi alting blev skabt åndeligt, før det blev skabt fysisk."

„Hvad betyder det?"

„Det er vanskeligt at forstå, men for dig betyder det, at King stadig lever."

„Vil jeg se ham igen, når jeg er død?"

„Jeg ved et ikke helt sikkert, men det er muligt." Todds far så indtrængende på ham og sagde: „Der er én ting, der generer mig, og det er, at du

havde to gode venner på dette ensomme sted. Du mistede den ene ved et uheld, noget man ikke kunne vare sig imod. Jeg ved ikke, hvorfor du valgte også at miste den anden. Har du tænkt på, hvordan mon hr. Phillips har følt hele denne uge?"

Todd havde prøvet ikke at tænke på det. Men han blev ved med at forestille sig hr. Phillips ansigt med tårer og regn løbende ned over furerne. Hans samvittighed havde også mindet ham om, at det med at skyde de angribende hunde var hans eget forslag. „Jeg vil ikke have det lille lam. Hvordan kunne han tro, at et lam kan erstatte King?

„Jeg er sikker på, at han ikke mener det, men han trænger til at gøre ét eller andet for at vise, hvor ked af det, han er. Du sårer ham langt mere, end han sårer dig, fordi du gør det med vilje."

Todd havde ikke tænkt på det på den måde. Han så stadig ikke på sin far, som pludselig lænede sig over og kyssede ham på kinden.

Lørdag morgen vågnede Todd tidligt med den samme knude af smerte i maven, som han havde haft lige siden den morgen, da King døde. Solskin strømmede ind ad vinduet. Todd klædte sig på, gik stille udenfor og vandrede over markerne, mens morgenduggen gjorde hans bukseben helt våde. Mens solen varmede hans ansigt, begyndte Todd igen at føle sig en lille smule mere levende. Hans hjerte pintes stadig ved tanken på King, men han følte en smule trøst nu, en følelse af blødgørelse af hjertet, netop sådan som han havde bedt om, at det ville. Han så hr. Phillips i hytten i færd med at samle sine sakse sammen.

„Jeg må nok hellere tage imod det lam, hvis jeg nogen sinde skal have min egen flok," sagde Todd i døråbningen. Hr. Phillips vendte sig omkring og kom ud gennem døren og ind i sollyset. Han øjne lyste varmt.

„Hvor er jeg glad for at se dig, Todd," sagde han. „Jeg får brug for din hjælp til at klippe fårene."

Og sammen gik de ind i hytten.

BARE FOR SJOV

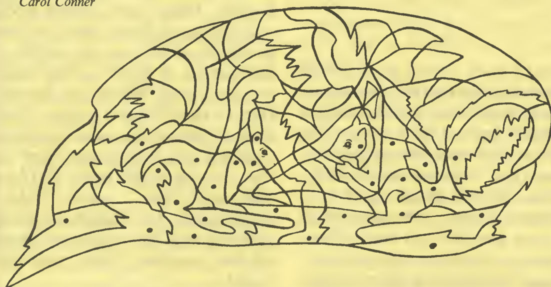
Hjælp Harry med at komme ud af sit hvepsebo.

HARRY HVEPS' PROBLEM

Roberta L. Fairail

FARVE-SPIL

Carol Conner

Udfyld alle rum med en prik i for at finde to dyr, der elsker træer.

Guds løfte til Job var, som det er til os allesammen, velsignelser uden tal i evigheden, hvis han ville træffe de rette afgørelser, bevare sin tro og adlyde befalingerne. Gud ville trøste ham i hans lidelser, ville opretholde og støtte ham, hvis han ville holde ud til døden. Det løfte gentages gennem alle skrifterne.

Da han var her på jorden, forkyndte Frelseren i lignelsesform behovet for at blive prøvet og at modstå. Han fortalte om en mand, som byggede sit hus på sand, og en anden, som byggede sit hus på en klippe. Vanskelighederne kom, uvejret rejste sig, og det ene hus faldt, mens det andet stod fast. Den afgørende faktor var grundlaget, ligesom det grundlag af tro, som støttede Job.

I vor uddeling måtte profeten Joseph, også en Guds ven, sandelig gennemgå „meget slid" (se Præd. 3:10). Tænk på prøvelserne i fængslet i Liberty, hvortil han blev bragt, skilt fra sin kone og børn, indelukket i månedsvis i cellen og udsat for alle slags ydmygelser og savn og to gange tilbudt menneskekød som føde. Til sidst udbrød han til sin himmelske Fader: „O Gud, hvor er du? Og hvor er paulunet, der dækker dit skjul? Hvor længe skal din hånd holdes tilbage?" (L&P. 121:1-2) Gud sagde ikke til Joseph at han ville blive sluppet løs, eller at han ville blive genforenet med sin familie. Han lovede profeten, at han ikke ville blive glemt eller svigtet, og at „alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste" (L&P. 122:7).

Nej, vor Fader lover os ikke immunitet overfor vanskeligheder, og sådan var det også med moderen og det blinde spædbarn. Det barn blev accepteret med kærlighed og passet med venlighed. Forældrene er mere medfølende, mere interesserede, mere kristne på grund af deres reaktion overfor et hjerteskærende problem.

Jeg husker udmærket en sød, ung patient, som jeg første gang så for nogle år siden ved en forundersøgelse. Hun var blevet født med kun én arm. Da jeg havde lagt mærke til, at hun havde opgivet sin stilling som værende stenograf, spurgte jeg: „De er sekretær?"

„Er De forbavset?" kluklo hun som svar. „Jeg kan skrive på maskine med én hånd lige så hurtigt, som mange piger kan med to. Lige fra jeg var lille barn, har min mor fortalt mig, at jeg var blevet født med en deformitet, for at det kunne styrke mig, og at jeg skulle lære at gøre alting lige så godt med én hånd, som alle andre gjorde med to. Jeg har aldrig syntes, at min begrænsning var et virkeligt handicap." Jeg har fulgt denne patient. Hun har siden gennemgået en hjerteoperation og selv fået et barn, som hun passer med øm kærlighed. En smuk reaktion på prøvelse, og at Gud finder velbehag i det, er jeg sikker på.

Lad mig fortælle jer om to forskellige reaktioner: En 36-årig kvindelig patient, lad mig kalde hende Mary. Da vi opererede hende, fandt vi kræft spredt overalt i hendes mave. Da jeg den næste morgen så hende, spurgte hun roligt: „Det er kræft, ikke sandt?" Mit tøvende svar var: „Jo, De har kræft." Hendes næste spørgsmål var: „Hvor lang tid har jeg igen?" Jeg forklarede, at det var umuligt at sætte en bestemt tidsfrist. Hun håbede, at jeg ikke ville misforstå hendes spørgsmål. Hun var ikke bange for at dø, sagde hun. Mary havde fred med sin himmelske Fader, fordi hun netop var blevet færdig med et særligt kursus for voksne i Det aronske Præstedømme. Det hed „Tempelproject". Hun fortalte om sin mand og sin unge datter, som ikke havde været aktive i kirken, før de tre sammen var kommet til disse „Tempelprojekt"-møder. Ved afslutningen af denne oplevelse havde biskoppen forsikret dem, at de om seks måneder kunne rejse til templet, hvis de ville gøre

det, de vidste, de burde gøre. Marys ønske var at få lov til at leve i de seks måneder, så hun kunne komme i templet og blive beseglet til sin familie. „Hvis blot jeg kan leve så længe, så vil jeg dø uden at beklage mig," fortalte hun mig. Og Mary levede i de seks måneder. Under hele sit ophold på hospitalet var hun munter og tilsyneladende uden smerte, selv om hendes mave var fyldt af den sygdom, der normalt er umådelig smertefuld og kræver store doser af narkotika. Mary havde ikke brug for noget, og hun foldede bogstavelig talt sine hænder og døde - uden nogen klage.

I det 42. afsnit i Lære og Pagter beskriver Herren en sådan tilstand: „Og det skal ske, at de, der dør i mig, ikke skal smage døden ; thi den er sød for dem." (L&P. 42:46) Det er deres tro, deres forsikring, deres nære forhold til deres Fader i himlen, der gør døden sød.

Samtidig med, at jeg passede Mary, havde jeg en anden patient, som jeg vil kalde Jane. Hun var 42 år gammel, Ligesom Mary havde hun kræft, der ikke kunne helbredes. Ikke længe efter at hun havde fået at vide, at hun havde en uhelbredelig sygdom, forlod hun hjemmet, flyttede ind på et lokalt hotel og levede på en måde, der var i direkte strid med evangeliets lære. Hun gik på barer og drak tæt, og hun forsøgte sig med narkotika. Med hendes egne ord så „prøvede hun alt, før hun skulle dø". Hun døde, mens hun skreg af smerte og forbandede Gud.

Det 42. afsnit af Lære og Pagter siger også: „Men ve dem, som ikke dør i mig, thi deres død er bitter." (L&P. 42:47) Det er deres mangel på tro, deres manglende modtagelighed for deres himmelske Fader, der gør døden bitter.

Her var to forskellige mennesker med det samme problem. Den ene forstod udmærket behovet for, at man skal gennem prøvelser i livet, for at man kan udvikle ydmyghed, barmhjertighed og påskønnelse af det gode og smukke. Den anden kvinde, der var uden denne forståelse, vendte sig fra sin himmelske Fader og bidrog dermed i høj grad til sine byrder og kvaler.

Herren har anbragt os her på jorden for at blive prøvede, for at få problemer at løse, så vi kan udvikle os i klogskab og selvdisciplin. Den rigtige reaktion på vanskeligheder er en del af udviklingen af vores evige karakteregenskaber og vort sind; derfor er det, at jo mere modne og kundskabsrige, vi bliver, des mere opfylder vi formålet med, at vi er her på jorden. Hvis alle mennesker gik deres egen vej henad livets landevej uden problemer og vanskeligheder og gjorde netop det, der passede dem, ville vi blive svage. Salmisten siger, at Gud gav menneskene det de krævede, men at han derpå sendte dem lede i sjælen (Se Salm. 106:15). Enhver af os er her på jorden med det ønske at blive det bedst mulige menneske vi kan blive, så vi kan udvise tilstrækkelig retskaffenhed til at få lov at opholde os i vor himmelske Faders nærvær og blive nyttige for ham, når vi kommer til det evige liv. Hver gang vi kommer til alvorlige vanskeligheder i tilværelsen, vil det være godt for os, at søge dybt i vort indre og overveje, hvilken reaktion Jesus ville vise i vort sted, og derpå gøre det samme, ligegyldigt hvad prisen i penge måtte være.

Vi ønsker ikke at vende tilbage til vor Fader med en „lede i sjælen", så lad os knæle, når vanskelighederne kommer, og bede Gud give os styrke til at løse eller overvinde det eller endog til at udholde det, i stedet for at bede om at få det fjernet. Jo, der er god grund til, at Gud har givet menneskene „det slid, som de har at slide med".

Til gavn for andre

Scott Snow

Som så mange andre 16-årige seminarelever rundt om i verden, havde Kim Tae Whan, et medlem i Korea, studeret kapitel 10 i Lukas: Kristi lignelse om den barmhjertige samaritaner.
En morgen spurgte Tae Whan sin mor: „Mor vil du lave en ekstra madpakke til mig i dag?" Fru Kim lavede en ekstra madpakke, idet hun tænkte, at hendes søn voksede så stærkt i denne tid, at han nok kunne trænge til lidt ekstra at spise. Hver dag derefter lavede hun en ekstra pakke til ham.
En dag fik dr. Kim en telefonopringning på sit arbejde fra en nær ven. „Hallo, dr. Kim. Hvordan går det med din familie?"
„Glimrende," svarede dr. Kim glad.
De to venner talte frem og tilbage, indtil mr. Lee endelig kom frem med, hvad han havde på hjerte. „Er du sikker på, at der ikke er kommet problemer i din familie?"
Der blev en pause, og så spurgte dr. Kim inkvisitorisk: „Hvorfor? Hvad er der galt?"
„Dr. Kim, jeg så forleden Tae Whan stå på et gadehjørne og sælge aviser."
„Hvad så du? Er du helt sikker?"
„Helt bestemt! Jeg var bare lidt bekymret for dig og din familie, så jeg syntes, at jeg ville lade dig det vide."
Dr. Kim sad den eftermiddag i sit kontor og spekulerede over, hvorfor mon Tae Whan ville gøre sådan, uden at sige noget om det derhjemme. Om aftenen ventede han utålmodigt efter middagsmaden på en lejlighed til at tale med sin søn. Endelig sagde han: „Tae Whan må jeg tale et øjeblik med dig?"
„Selvfølgelig far."
„Hør her, min søn; jeg fik en opringning fra hr. Lee. Han sagde, at han havde set dig sælge aviser forleden dag inde i byen. Er det rigtigt?"
Tae Whan svarede tøvende: „Ja, far, det er rigtigt, men jeg gjorde det for at hjælpe en klassekammerat. Han har aldrig madpakke med hjemmefra, så jeg har givet ham min ekstra. Og for hver avis, vi sælger, får vi 40 won (ca. 45 øre)."
„Men søn, hvorfor gør du det? Du burde først have spurgt mig."
„Men far, hver gang jeg hjælper min ven, føler jeg, at jeg ligesom bliver mere lig den barmhjertige samaritaner. Og desuden hjælper jeg mine klassekammerater, som ikke er så heldigt stillet som jeg. Det er i virkeligheden ikke ret meget, jeg gør. Jeg læste om det i min seminarbog, og jeg syntes, at her var noget, jeg kunne gøre."
Tae Whan kender betydningen af Frelserens befaling: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv." (Lukas 10:27)

Den dag jeg skubbede en taxi

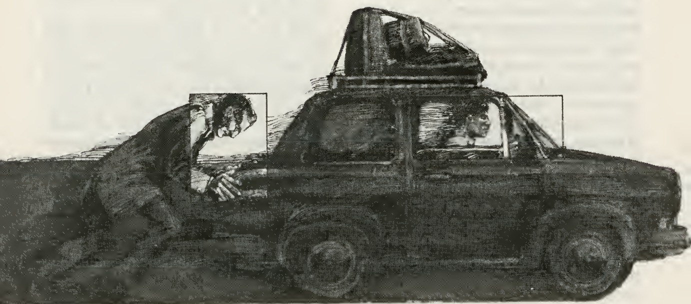
Ældste Jacob de Jager
De halvfjerds' første Kvorum

Efter fornylig at have været på en rundrejse i missioner i Indonesien, hvor jeg besøgte missionærerne og de hellige på Java, skulle jeg nå et fly en tidlig morgen til Singapore, og jeg forlod hotellet kl. 6. Jeg steg ind i en taxi, der holdt lige ved hotellet og bad chaufføren køre mig til den internationale lufthavn, men - skræk og rædsel - bilen ville ikke starte. Øjensynligt var der ingen strøm på batteriet.

Hvad gør man i en sådan situation?

Jeg tænkte som så, at det sandsynligvis ville koste mig en masse tid, hvis jeg skulle have min bagage ud af vognen og finde en anden taxi, og det slog mig også, at chaufføren gjorde sig megen umage for at skaffe sig en fortjeneste, så han kunne forsørge sin familie og ville blive meget skuffet, hvis han ikke fik den gode halvtimes tur ud til lufthavnen.

Jeg bestemte mig til at få min morgenmotion ved at skubbe taxien, idet jeg lod chaufføren sidde ved rattet og på den måde prøve at få motoren startet. Han havde dog overvurderet de fysiske kræfter en tidlig morgen hos en hollænder som mig og satte motoren til, før jeg

havde fået tilstrækkelig fart på vognen. Så den standsede med et ryk. Men jeg prøvede igen, og denne gang startede den. Med snurrende motor bevægede taxien sig fremad. Jeg rev døren op, hoppede ind, og vi var godt på vej.

Halvanden time senere, da jeg gik ombort i flyet, sagde den stewardesse, som bød mig velkommen ved døren: „Det undrer mig at se Dem her ! De er den herre, som skubbede en taxi foran Borobudur Hotel nu til morgen."

Så fortalte hun mig, at hele besætningen på flyet havde været vidne til scenen fra lufthavnsbussen, der var parkeret ved hotellets sideindgang. Hun sagde videre, at de på vejen til lufthavnen havde talt meget om begivenheden og undret sig såre: „Hvilken slags mand kan det være? Hvis han har råd til at bo på et sådant hotel, hvorfor giver han sig så af med at skubbe en taxi klokken seks om morgenen?"

Jeg tænkte: „Her er min chance for lidt missionering!" Jeg tog et visitkort frem, gav det til hende og sagde: „Vi medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tror på et godt forhold til alle mennesker."

Damen fortalte mig, at hun i virkeligheden ikke var en rigtig stewardesse men stewardesse-instruktrice for luftfartselskabet og var ombord for at vurdere den tjeneste, nogle af hendes tidligere elever på skolen i Hong Kong udførte. Det gav mig lejlighed til at komme med endnu en bemærkning om kirken: „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er i dag den største undervisningsinstitution i verden. Mindst 2 millioner mennesker underviser hinanden på ugentlig basis med guddommeligt inspireret lektiemateriale." Videre forklarede jeg hende, at en stor del af min tid bruges til at undervise missionærer og medlemmer af kirken i de ni missioner i det sydøstlige Asien.

Hun sagde: „Så er De måske netop den mand, som vi har søgt efter - en erfaren fly-rejsende med evne til at undervise vort personale i, hvordan man kan vise venlighed over for vore kunder?" Jeg svarede, at jeg ville være glad for uden honorar at hjælpe dermed, når som helst de planlagde et begynder- eller fortsætterkusus i Hong Kong, forudsat at sådanne datoer ikke ville støde sammen med mine andre kirkeforpligtelser. Jeg sad der og tænkte: „Hvilken strålende mulighed for at lade disse mennesker vide, hvad det er, der får mormoner til at være dem, de er!"

Tilbage i Hong Kong blev jeg opsøgt af luftfartselskabets undervisningsleder, som havde fået rapport fra instruktricen. Jeg tilbragte et par timer i hans kontor. Han var meget imponeret over kirkens arbejde og de opnåede resultater.

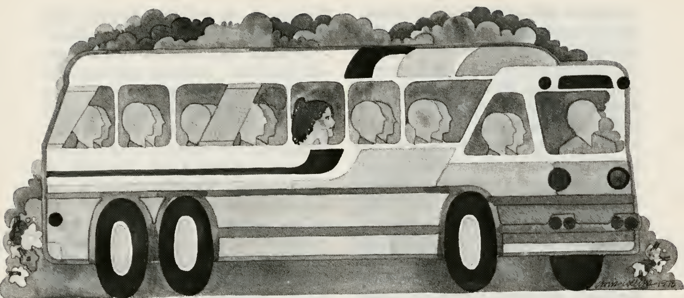
Jeg er overbevist om, at jeg vil få lejlighed til at nå ud til mange sjæle i fremtiden, blot fordi de så kirken i funktion en tidlig morgen i Djakarta i Indonesien.

Vi har allesammen lejlighed til at missionere. Folk betragter os. Det er blot et spørgsmål om at finde den rette måde at reagere på rette sted.

Lad os allesammen endnu en gang huske på, at „der findes endnu mange på jorden . . . som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den." (L&P. 123:12)

Denne kirke er og vil altid være en missionerende kirke. Lad os aldrig tro, at missionering kun bør udføres af dem, der officielt bliver kaldet som missionærer, men gribe enhver lejlighed til at dele evangeliet med vore medmennesker.

Evangeliet er sandt. Jesus er Kristus. Hans kirke er blevet gengivet ved profeten Joseph Smith. Lad os benytte ethvert ærligt middel til at dele det vidunderlige budskab med andre!

En bus fuld af fremmede

Elise Richins

Ventetiden ved busstationen havde været lang, og vi var glade for endelig at få lov til at gå udenfor og ombord. Mens vi stod i køen, lagde jeg mærke til to tomme sæder og tænkte, at min mand og jeg kunne sidde dér og hygge os på vejen hjem fra Cedar City, Utah, til Salt Lake City.

Vi glædede os begge to til at besøge min bror, før han tog afsted på sin mission. Men som vi banede os vej ned gennem gangen, anbragte en dame foran os sig på det sæde, jeg havde udset mig. Så vi trængte os frem forbi nogle passagerer, som var ifærd med at læsse deres bagage op i nettet, og min mand satte sig et par rækker bagved. Glad over for en lille tid at være fri for sine sædvanlige studier, kastede han sig over et medbragt eksemplar af bogen „Ben Hur", trak fødderne op under sig og anbragte sig i den behageligst mulige læsestilling. Imens studerede jeg omgivelserne fra min plads ved gangen og dem ved siden af ham.

Foran os sad to unge piger; overfor dem sad deres lille bror og deres mor.

„Det må være en mormonfamilie," tænkte jeg ved mig selv. Jeg havde på en måde gået ud fra, at alle mennesker i Utah var SDH eller i de mindste havde kendskab til kirken, lige siden jeg forlod Reno i Nevada, hvor jeg var vokset op. Men ved sidste stavskonference havde emnet været missionering. En taler havde sagt, at mange mennesker bliver ledet til Utah for at høre evangeliet. En anden havde påpeget, at nogle ikke-medlemmer, som bor i kommuner med mange

sidste dages hellige, aldrig kommer til at høre om evangeliet, fordi alle venter på, at nogle andre skal dele evangeliet med dem.
Med min yngre bror parat til at tage på sin mission i Schweiz, havde jeg allerede tænkt en del over missionering. Men konferencetalerne havde styrket min følelse af personligt ansvar for at bære mit vidnesbyrd til mine omgivelser. Medens jeg pakkede havde jeg endda følt mig tilskyndet til at tage et eksemplar af Mormons Bog med men havde ignoreret den impuls.
Jeg flyttede mig lidt i sædet og kikkede over på den anden side af gangen. To andre børn, øjensynligt bror og søster, sloges bravt om, hvem der skulle sidde nærmest vinduet. Moderen havde lagt sig over de to sæder bagved dem og prøvede på at sove.
„Dette bliver en lang tur," mumlede jeg ved mig selv og besluttede at ignorere alting, trak et blad frem og begyndte at blade i det. Jeg faldt over en historie om en mand, som taler med mennesker overalt, hvor han rejser, og de metoder han bruger til at skabe sig venner. Han sagde, at venskab aldrig er længere borte end den, der sidder ved siden af. Det rørte ved min samvittighed. Måske ønskede de fleste mennesker i denne bus at være lige så venlige, som jeg ønskede at være, men de var alt for generte til at begynde at tale med nogen. „Jeg er nødt til at begynde," tænkte jeg. Jeg samlede alt mit mod og stivede det af med erindrede småbidder af sidste uges lektie i hjælpeforeningen om at gøre sig til venner med fremmede.
Jeg var bange for denne bus fuld af fremmede mennesker, men jeg har i årevis arbejdet med børn. Måske skulle jeg begynde med at blive ven med de to børn der kedede sig på den anden side gangen? Jeg fik fat i noget garn i min taske, klippede det over og bandt det sammen, så lænede jeg mig hen over mellemrummet mellem mit og drengens plads (han sad nærmest gangen og må altså have tabt skænderiet.) Jeg spurgte ham om han vidste, hvordan man leger med snore ved at løfte garnet, så det laver mønstre rundt om fingrene. Selv om han kun svagt erindrede, hvordan man gør det, syntes han glad for alt, hvad der kunne afhjælpe kedsomheden, og hurtigt var vi i gang med at lave løkker og vikle garnet ind og ud med stor begejstring.
Så kom vi til et vanskeligt mønster, og jeg forstod, at også jeg kun svagt erindrede alle de indviklede mønstre. Pigen foran mig kom til hjælp, og hendes søster sluttede sig også til. Og nu så også drengens søster til, selv om hun til at begynde med prøvede at skjule sin interesse.
Det varede ikke længe,fø vi alle præsenterede os. Jeanette (jeg fandt senere ud af, at hun var SDH) hjalp John (et ikkemedlem) med at lege et andet sæt garnleg, så jeg klippede mere garn af og delte ud af det. Vi snakkede og morede os, nu som venner i stedet for fremmede overfor hinanden. John sagde, at han og hans søster var på vej fra Las Vegas til New York for at besøge nogle slægtninge.
Da de begyndte at blive trætte af garnlegen, prøvede vi på anden måde at slå tiden ihjel og startede med „Kan du gætte, hvilket dyr jeg er?" Jeg begyndte med at tænke på et bestemt dyr, og de andre stillede spørgsmål, der kunne besvares med enten ja eller nej for at afsløre min identitet. Susanne gættede rigtigt, så hun var den næste, der skulle „være et dyr". Til sidst fandt vi ud af, at hun var en kænguru. Hun sagde, hun havde valgt det dyr, fordi hendes bror lige havde modtaget en kaldelse som missionær til Australien.
„Hun prøver at gøre det samme som

jeg!" faldt det mig ind. Her var en forbundsfælle, en anden missionærminded person, som hjalp med til at skabe venner og tale om kirken, endnu før jeg var begyndt. Eller måske troede hun ikke, jeg var medlem, for hun prøvede at gøre mig interesseret i evangeliet. Jeg nævnede, at min bror også snart skulle rejse på mission. John vidste tydeligvis ikke, hvad en mission var, men han vidste, at det nu var hans tur til at være et dyr. Og legen fortsatte.

„Nå ja, den chance gik fløjten," sagde jeg til mig selv. Men jeg vidste også, at denne tur ville vare fem timer, og at der ville komme andre muligheder. „Vi kan fortsætte med at gøre os til venner med dem," tænkte jeg. Få minutter senere morede vi os så meget, at andre i bussen begyndte at se på. En mand oppe foran vendte sig omkring og lyttede til gættelegen og glædede sig øjensynligt over den begejstring, der udgik fra bussens bagende.

De tre ikke-medlemmer, John, April og deres mor, syntes virkelig at fornøje sig med legen. De to børn blev ved med at vælge nye dyr, der var vanskelige at identificere, og deres mor så lejlighedsvis over ryggen på sædet og smilede. Vi legede i lang tid, og selv Jeanette og Susannes lillebror, Ralph sagde nogle søde ting, som fik os alle til at le.

Nu var det igen Aprils tur. Hun var en pungbjørn, og endnu engang talte vi om Australien. „Endnu en chance for at tale om evangeliet," hviskede min samvittighed. Alle syntes nu trætte af legen, og tiden forekom rigtig. „Kom nu, Susanne, begynd at tale," sagde jeg til mig selv, idet jeg hele tiden vidste, at hun allerede havde prøvet, og at det nu var min tur til at præsentere evangeliet for vore venner. . „Jeg kan ikke! Folk lytter!" Mine tanker fløj rundt og rundt, mens jeg prøvede at tale. Men så forandredes mine tanker. „Hvilken storartet anledning. Jeg vil begynde, og så vil Susanne hjælpe mig, eller endnu bedre, min mand, den hjemvendte missionær, vil rejse sig og holde en vidunderlig prædiken, og alle i bussen vil løbe hen for at høre missionærlektierne, når de kommer hjem."

Jeg samlede alt mit mod og begyndte. Da John og April skulle til New York, spurgte jeg, om de nogen sinde havde set Cumorah-højen. De havde ikke engang hørt om den. „Okay, Phillip, fortæl dem om det," tænkte jeg, idet jeg så på min mand. Men der kom ingen hjælp fra den kant. Han læste stadig i sin bog. Susanne var også tavs. Jeg var nødt til at fortsætte.

Jeg fortalte dem om Moroni og Joseph Smith. Jeg viste dem min Tre-iEen og lod dem læse titlen, Mormons Bog. Jeg fortalte dem, hvem Mormon var og en lille smule om, hvem de mennesker, der kaldes mormoner, er. Og så fortalte jeg dem historien om Joseph Smith. Det var langt nemmere, end jeg havde troet, det ville blive, omtrent som at fortælle en historie for de børn, jeg plejede at arbejde med. Folk i bussen lyttede også, især John og Aprils mor. Da jeg var færdig, spurgte John: „Men hvordan ved vi, at det er sandt?" Og jeg var både glad og lidt urolig ved at fortælle ham, at han kunne finde svar derpå ved at bruge den samme metode, som Joseph Smith havde brugt - at bede til vor himmelske Fader. Derefter talte vi lidt om bøn. Da jeg så over på min mand, smilede han til mig . . . han havde hele tiden været klar over, hvad det var, jeg gjorde.

Det hele syntes at ske så let. Vi viste vore undersøgere templet, da vi kørte ind i Provo, og Susanne lovede at vise dem templet i Salt Lake City og statuen af Moroni, når de kom ind i centrum (min mand og jeg skulle af noget tidligere.) De forekom lige så oprigtigt interesserede som jeg selv.

Vi havde et ti-minutters ophold i Provo. Jeg opsendte en hurtig, stille bøn: „Jeg har så hårdt brug for et missionæreksemplar af Mormons Bog." Idet jeg bad mig undskyldt, skyndte jeg mig af bussen og begyndte at gennemsøge stationen for at finde et sted, hvor jeg kunne købe en bog. Men der var ingen kiosk. Men i postrummet ved kontoristens bord havde én eller anden efterladt et slidt eksemplar, lysende blåt ligesom det, jeg havde ladet blive hjemme, selv om hjørnerne var bøjede. Jeg nærmest tiggede manden om at lade mig købe den, men han gav den til mig og kiggede langt efter mig, da jeg igen sprang ombord i bussen.

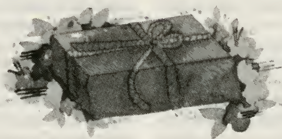
Jeg skrev et kort budskab til mine nyligt fundne venner i den kostelige bog. Og så skrev Jeanette, Susanne og jeg vore navne og adresser. Fem år gamle Ralph bad også om lov til at underskrive, idet han sagde, at en dag ville han rejse på mission, når han var blevet stor. Pigerne pakkede vores gave ind i en pose og tegnede billeder på den med nogle farveblyanter, som jeg fandt i min taske.

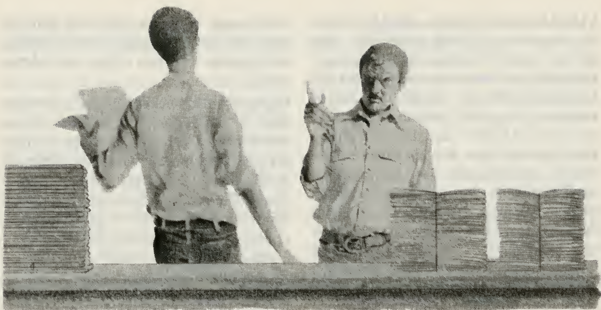
Vi prøvede at gøre det hurtigt og ubemærket, men vi var endnu kun ved at få begyndt, da opholdet i Provo var forbi, og John og April kom tilbage i bussen sammen med deres mor. Deres nysgerrighed blev straks vakt, så jeg forklarede, at pigerne var ved at forberede en overraskelse til nogle særlige udvalgte. De gik tilbage til deres pladser og så lidt skuffede ud, fordi de ikke var blevet indviet i hemmeligheden. Jeg snakkede med dem nogle minutter, idet jeg spurgte dem om deres yndlingsfarver til fordel for pigerne, der var ved at lave deres pakke.

Pigerne bandt pakken sammen med det garn, vi havde brugt til at starte dette undersøger-venskab. Som en samlet gruppe præsenterede vi gaven. John og April viste i deres ansigtsudtryk tydelig glæde. Deres mor syntes oprigtigt imponeret. Nu havde de deres eget eksemplar at historien fra de gyldne plader!

Jeg havde ikke lagt mærke til, at bussen kørte ind til stoppestedet. Det var kun få minutter siden, at vi havde afleveret gaven. Den forventede „lange tur" forekom alt for kort til at kunne have bidraget til den varme følelse, som begyndte at fylde mit hjerte. Jeg følte mig godt tilpas, og det samme var tilfældet med mine unge missionærvenner. Vi vidste, at vi havde beredt jordbunden og sået sæden. Og nu måtte vi sige farvel - glade og forhåbningsfulde og alligevel samtidig lidt triste til mode.

Min mand og jeg vinkede til de andre, da bussen kørte bort. Jeg kunne ikke lade være med at forestille mig John, April og deres mor og far, klædt i hvidt, ventende på at gå ned i vandet for at blive døbt. Jeg håber, at de en dag vil blive medlemmer af kirken. Når de gør det, ved jeg, at jeg vil føle varme i hjertet og glæde over, at jeg var villig til at lade Ånden vejlede mig til at være missionær på en bustur. Næste gang vil jeg sørge for at tage Mormons Bog med!

For enhver pris, hold budene

Ældste Gene R. Cook
De halvfjerds' første Kvorum

Som ung mand spekulerede jeg ofte over betydningen af at holde Herrens bud. For eksempel undrede jeg mig over, om Herren virkelig behøvede min tiende, når jeg nu tjente så lidt. Jeg spurgte også mig selv, hvor vigtigt det egentlig var at holde sabbatsdagen hellig. Selvfølgelig forstod jeg senere, at han hverken behøvede min lydighed eller mine penge nær så meget, som jeg havde brug for at følge disse love for at kunne modtage den åndelige vækst og de velsignelser, som kommer af at adlyde Herrens befalinger.

Som elleve-årig forsøgte jeg at få mit første job med at omdele aviser. Jeg var lige fyldt 11 og var et helt år fra den krævede minimumsalder på 12 år. I begyndelsen var det vanskeligt at overbevise manden om, at nogen så ung virkelig kunne være en effektiv arbejder, men ved hjælp af min far, fik jeg ham overtalt til at lade mig prøve.

Herren velsignede mig virkelig da jeg var ung, for jeg var i stand til effektivt at udføre det vigtige arbejde. Det var et vigtigt job for mig, for jeg lærte som ung, hvordan man indsamler og er ansvarlig for penge, hvordan man behandler forskellige slags mennesker, og hvordan man sælger avisabonnementer. En tiendedel af mine indtægter blev altid villigt betalt til Herren som tiende.

Seksten år gammel blev jeg, efter at have omdelt aviser i fem år, noget forbavset, da chefen for omdelingen spurgte, om jeg ville være hans assistent og have ansvaret for alle avisdrengene i byen. Det var en stor ære på grund af min unge alder, og jeg husker, hvor jeg var Herren

taknemmelig. Jeg så det som en direkte velsignelse fra Herren at lade mig vokse og få yderligere udvikling.

Jeg arbejdede som assistent i omkring to år, og jeg vil aldrig glemme den store udfordring, der da kom til mig. Jeg havde betalt min tiende regelmæssigt i al den tid og troede virkelig på det princip, men jeg havde ikke lige så stort et vidnesbyrd om det princip, jeg var ved at skulle lære.

En lørdag eftermiddag efter arbejdet fortalte chefen mig, at det om en uge ville blive nødvendigt, at jeg arbejdede hver sødang morgen. Han var dengang et inaktivt medlem af kirken, og han vidste, at jeg ikke ville bryde mig om det forslag. Men han skyndte sig at tilføje, at selv om jeg ville komme til at gå glip af mit præstedømmemøde og søndagsskolen, så kunne jeg finde andre måder at komme til møder, og på den måde ville det ikke blive så alvorligt, som det syntes. Og så søgte han at lokke mig ved at sige, at min løn ville blive forhøjet med 30%, idet han mente, at det ville forandre mine følelser med hensyn til princippet at arbejde om søndagen.

Jeg husker, hvor stærkt disse ord slog mig, men jeg husker også mit svar: „Jeg er helt sikker på, at jeg ikke kan arbejde om søndagen."

„Godt," sagde han, „du er nødt til at arbejde om søndagen, eller også må jeg finde mig en anden assistent."

Jeg gik fra kontoret temmelig nedslået den dag. Jeg husker, at jeg spurgte Herren, hvorfor jeg skulle miste mit arbejde på grund af kirken. Jeg havde arbejdet hårdt for at skaffe penge til min mission, og nu ville jeg miste mit job, medmindre jeg var villig til at arbejde om søndagen.

Jeg talte med min far om det og bad om hans råd, og alt, hvad han kunne sige mig, var: „Jeg er sikker på, at du vil gøre det rigtige, ligegyldigt hvad det bliver." Det blev overladt til mig selv at afgøre. Jeg fik den følelse, at der ikke var nogen måde at løse dette problem på undtagen at finde ud af, hvad Herren ønskede, jeg skulle gøre.

Den følgende lørdag tog jeg ind og fortalte chefen, at jeg ikke ville arbejde om søndagen. Han sagde, at da jeg nu havde valgt, ville jeg få endnu én uge og ikke længere som assistent, og at jeg ville blive erstattet af en ung mand, som virkelig var villig til at arbejde.

Jeg forlod arbejdet den dag og følte mig meget ulykkelig, klar over at om fem eller seks dage ville jeg være uden arbejde. Om blot ét år skulle jeg afsted på min mission, og jeg havde ikke tilstrækkelige midler til at klare den. Jeg bad meget den uge.

De næste dage på arbejdet forekom meget lange, og der blev kun talt få ord mellem min chef og jeg. Jeg ventede på, at næste lørdag skulle komme, den der skulle være min sidste dag.

Endelig kom fredag. Da jeg sluttede arbejdet den aften kom chefen hen til mig og sagde en smule bevæget: „Gene, du har ret i, hvad du gør, og det var forkert af mig at bede dig arbejde om søndagen. Jeg har fundet en ung mand af en anden religion, som er villig til at arbejde om søndagen, men jeg ønsker stadig at have dig som assistent. Og, forresten, den lønforhøjelse på 30% vil du få alligevel, selv om du ikke skal arbejde om søndagen. Du er en fin ung mand.

Jeg vil aldrig glemme den følelse af taknemmelighed, som kom over mig i det øjeblik. Jeg vil heller aldrig glemme mine følelser den måned, da jeg betalte mere end en ærlig tiende og trofast opfyldte mine forpligtelser om søndagen.

Herren vil udøse himmelens velsignelser over en mand, endog en ung mand, og i hjertet lære ham både værdien af at betale tiende af det, som han tjener og værdien af at holde sabbatsdagen hellig. For enhver pris er Herrens befalinger værd at holde.

Harold Bingham Lee, kirkens 11. præsident, blev født den 28. marts 1899 i Clifton, Idaho, som søn af Samuel Marion Lee og Louisa Emeline Bingham. Han blev ordineret til apostel den 10. april 1941 af præsident Heber J. Grant og blev opretholdt som præsident for De tolv Apostles Kvorum den 23. januar 1970. Samme dato blev han førsterådgiver til præsident Joseph Fielding Smith i en alder af 70 år. Præsident Lee blev opretholdt som kirkens præsident den 7. juli 1972, 73 år gammel. Han døde den 26. december 1973 i Salt Lake City i en alder af 74.

Klassikere fra vor tids profeter

Åbenbaring og dig

Præsident Harold B. Lee

Ældste John A. Widtsoe af De tolvs Råd fortalte engang om en diskussion, han havde haft med en gruppe stavsembedsmænd. I løbet af diskussionen sagde én til ham: „Bror Widtsoe, hvor længe siden er det, kirken har modtaget en åbenbaring?" Bror Widtsoe gned sig omhyggeligt om hagen og svarede så: „Åh, jeg tror, det var i torsdags." Her hentydede han utvivlsomt til det møde, som Det øverste Præsidentskab og De tolvs Kvorum holder den første torsdag i hver måned. I skrifterne gentages denne sætning ofte: „Den, som har øren, han høre!" (Matt. 11:15) Vi er ikke allesammen så velsignede, at vi hører alt, hvad vi burde høre.

Der var en begivenhed, lige før korsfæstelsen, da mesteren var i templet, og grækerne kom blandt folket, øjensynligt ivrige efter at se ham, fordi han var blevet så berømt. Der på det sted, der var helligt for ham, knælede Mesteren og bad, idet han bad Herren frelse ham fra denne time, og så sagde han: „Fader, herliggør dit navn." Svaret kom: „Jeg har allerede herliggjort det, og jeg vil atter herliggøre det." (Johs. 12:28) Der var nogle mennesker, som hørte det og sagde, at det havde tordnet; der var nogle få, som sagde, at en Herrens engel havde talt til ham. Kan I se, der var nogle som havde ører til at høre med, men de hørte ikke.

I vil erindre den begivenhed, da apostlen Paulus blev omvendt; han var på vej til Damaskus med skrevne bemyndigelser til yderligere at forfølge de hellige dér. Kan I huske, hvordan han blev slået til jorden af et klart lys, der overskyggede ham og blindede ham, og en stemme talte og sagde: „Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?" (Ap. Gern. 9:4) Og Paulus siger i sin beretning derom: „De, som var sammen med mig, så lyset, men de hørte ikke hans røst, som talte til mig." (Ap. Gern. 22:9) De havde også ører til at høre med, men de hørte intet. Nogle af os undlader at leve således, at vi kan forstå det budskab, der kommer fra evigheden, når Gud taler, men hvis enhver af os ville forpligte sig til at adlyde Guds befalinger og leve, således som vi bør, ville der udvikles en vidunderlig forandring i os, og vi kunne da høre budskaberne fra den usete verden.

Jeg fik det illustreret for nogle år siden, da jeg virkede som stavspræsident. Vi behandlede et meget alvorligt tilfælde, der nødvendigvis måtte bringes for højrådet og stavspræsidentskabet og resulterede i udelukkelse af en mand, som havde skadet en dejlig ung pige. Efter et møde, der varede hele aftenen og resulterede i den nævnte handling, gik jeg til mit kontor temmelig træt den næste morgen og blev mødt af en bror til den mand, som vi havde haft for retten aftenen før. Denne mand sagde:

„Jeg vil gerne fortælle Dem, at min bror ikke var skyldig i det, som I anklagede ham for."

„Hvordan ved De, at han ikke var skyldig?" spurgte jeg.

„Fordi jeg bad, og Herren fortalte mig, at han var uskyldig," svarede manden.

„Jeg bad ham komme ind på kontoret, og vi satte os, og jeg spurgte: „Har De noget imod, at jeg stiller et par personlige spørgsmål?"

Han sagde: „Selvfølgelig ikke."

„Hvor gammel er De?"

„Syvogfyrre."

„Hvilket præstedømme har De?"

Han sagde, han troede, han var en lærer.

„Holder De visdomsordet?"

„Nåh, nej." Han brugte tobak, hvilket var tydeligt.

„Betaler De tiende?"

Han sagde: „Nej," - og han havde ikke i sinde at gøre det, så længe den forfærdelige mand var biskop for wardet.

Jeg sagde: „Kommer De til Deres præstedømmemøder?"

Han svarede: „Nej!" Og han havde ikke i sinde at gøre det, så længe den mand var biskop.

„De kommer heller ikke til Deres nadvermøder?"

„Nej."

„Holder De familiebønner derhjemme?" og han svarede „Nej."

„Læser De i skrifterne?" Han sagde, hans øjne var dårlige, og at han ikke kunne læse ret meget. Så sagde jeg til ham: „I mit hjem har vi et dejligt instrument, der kaldes en radio. Når alting fungerer rigtigt, kan vi stille ind på en bestemt station og høre en speaker tale fra den anden ende af verden, men når vi har brugt apparatet i lang tid, begynder rørerne i radioen at brænde ud. Apparatet står der og ser lige sådan ud som før, men på grund af det, der er sket indeni, kan vi ikke høre noget."

Og jeg fortsatte: „De og jeg har inden i vore sjæle noget, som vi kan sammenligne med disse radio-rør. Vi har noget, som vi måske kan kalde . et ‚går til nadvermøde'-rør, et ‚holde visdomsordet'-rør, et ‚betale tiende'-rør, et ‚holde familiebøn'-rør, et ‚læse skrifterne'-rør, og, som ét af de vigtigste - ét, der kan siges at være mester-røret i hele sjælen - har vi, hvad vi kan kalde ‚holde sig moralsk ren'-røret. Hvis ét af disse rør brænder ud eller ødelægges ved at misbruges - eller ikke blive brugt - hvis

vi undlader at holde Guds befalinger - så har det samme virkning på vort åndelige jeg som et udbrændt rør i et radioapparat."

Derefter fortsatte jeg: „Femten retskafne mænd, der bor her i staven, bad i aftes. De hørte vidnesbyrdene og udsagnene, og samtlige mænd var enige om at sige, at Deres bror var skyldig. Og nu siger De, der ikke gør noget af alt dette,

---

„Jeg har et troende hjerte, der begyndte med et enkelt vidnesbyrd, der kom, da jeg var barn . . . Jeg forstod da . . . at der fandtes personer ud over det, jeg kunne se, for jeg havde ganske bestemt hørt en stemme." . . .

HAROLD B. LEE

---

at De bad og fik det modsatte svar. Hvordan vil De forklare det?"

Og så gav den mand et svar, som jeg mener er klassisk. Han sagde: „Ja, præsident Lee, jeg tror, jeg må have fået mit svar fra den forkerte kilde." Og det, ved I nok, er så sandt som det kan være. Vi får vore svar fra den magts kilde, som vi har tilbøjelighed til at adlyde. Hvis vi følger djævelens veje, vil vi få svar fra djævelen. Hvis vi holder Guds befalinger, vil vi få vore svar fra Gud.

Jeg lyttede til en inspireret prædiken på Brigham Young University af præsident J. Reuben Clark, jr., som analyserede de forskellige måder, hvorpå åbenbaring kommer. Han talte først om en teofani, som han definerede som en oplevelse, hvor Faderen eller Sønnen eller begge personligt viser sig eller taler direkte til mennesker. Moses talte med Herren ansigt til ansigt; Daniel oplevede en teofani eller personlig åbenbaring. Da mesteren kom til Johannes Døberen for at blive døbt, husker I nok, at en stemme talte fra himmelen og sagde: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag." (Matt. 3:17) Ved Paulus' omvendelse, som jeg allerede har nævnt, var der også tale om en personlig tilsynekomst, og en lydelig stemme hørtes. Ved forklarelsen, hvor Peter, Jakob og Johannes gik med Mesteren til et højt bjerg, hvor Moses og Elias viste sig for dem, hørtes igen en stemme fra himmelen, som sagde:

„Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag." (Matt. 17:5)

Måske var den største af alle teofanier i vor tid Faderens og Sønnens tilsynekomst for profeten Joseph Smith i lunden. Derefter forekom adskillige åbenbaringer, hvoraf én er omtalt i Lære og Pagters 110. afsnit, og hvori Frelseren viste sig for Joseph og Oliver.

Jeg har et troende hjerte, der begyndte med et enkelt vidnesbyrd, der kom, da jeg var barn. Jeg var taget hjemmefra sammen med min far til en gård, hvor jeg prøvede at finde noget at gøre, indtil min far var parat til at tage hjem. På den anden side af et gærde var der nogle gamle skure, der nok kunne tiltrække sig en nysgerrig drengs opmærksomhed, og jeg havde eventyrblod i mig. Jeg begyndte at klatre over gærdet, da jeg hørte en stemme kalde mig ved navn og sige: „Gå ikke derhen!" Jeg vendte mig om og så efter min far, for at se, om det var ham, der talte til mig, men han var langt borte i den anden ende af marken. Og der var ingen andre i sigte. Jeg forstod da, som det barn, jeg var, at der fandtes personer

ud over dem, jeg kunne se, for jeg havde ganske bestemt hørt en stemme.
Profeten Enos omtalte en anden måde at modtage åbenbaring. Han skriver denne meget betydningsfylde udtalelse i sin optegnelse i Mormons Bog: „Og medens jeg således kæmpede i ånden, se, da kom Herrens røst igen til mig." (Enos 10)
Med andre ord, somme tider hører vi Herrens stemme komme ind i vort sind, i vore tanker, og når den kommer, er indtrykket nøjagtig lige så stærkt, som om han blæste på en trompet i vore ører.
Må jeg bære mit ydmyge vidnesbyrd derom? Jeg var engang i en situation, hvor jeg behøvede hjælp. Herren vidste, at jeg trængte til hjælp, da jeg blev sendt på en vigtig opgave. Jeg blev vækket tidligt om morgenen og blev korrigeret med hensyn til noget, som jeg havde planlagt at gøre på en anden måde, og måden blev tydeligt klargjort for mig, mens jeg lå der den morgen, lige så sandt, som om nogen havde siddet på kanten af min seng, og fortalte mig, hvad jeg skulle gøre.
Vi kan som individuelle medlemmer af kirken modtage åbenbaringer ved Helligåndens kraft. Herren sagde til profeten Joseph Smith i kirkens første tid: „Ja, se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte. Se, dette er åbenbaringens Ånd." (L&P. 8:2-3) Profeten Joseph Smith sagde: „Intet menneske kan modtage den Helligånd uden at modtage åbenbaringer. Den Helligånd er en åbenbarer." (*Profeten Joseph Smiths* Lærdomme, s. 395)
Må jeg bytte det om og fremhæve betydningen for sidste dages hellige og sige, at enhver sidste dages hellig, som er blevet døbt, og som har fået hænder lagt på sig af ledende brødre, der befalede ham at modtage Helligånden, og som ikke har modtaget en åbenbaring fra Helligånden, har ikke modtaget Helligåndens gave, som han er berettiget til. Deri ligger noget meget vigtigt. Lad mig henvise til, hvad profeten Joseph Smith sagde om åbenbaring:
„Et menneske kan profetere ved at lægge mærke til den første tilkendegivelse af åbenbaringens ånd; f.eks. når du føler den rene intelligens flyde ind i dig, kan den pludseligt give dig visse tanker og ideer, så at du - ved at lægge mærke dertil - kan finde den opfyldt samme dag eller snart; dvs. at det, som blev fremlagt for jeres sind og forstand af Guds Ånd, vil gå i opfyldelse; og ved således at lære Guds Ånd og forstå den, kan du vokse ind i og med åbenbaringens princip, indtil du bliver fuldkommen i Kristus Jesus." (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 178-179)

Harold B. Lee som femårig

Hvilke spørgsmål kan I modtage åbenbaring om? Forbløffer det jer at høre, at I - alle medlemmer af kirken, som har modtaget Helligånden - kan modtage åbenbaring? Ikke for kirkens præsident, ikke om hvordan der skal sørges for sa-

ger, der har at gøre med wardet, staven eller missionen, hvor I bor; men enhver har inden for sit eget ansvarsområde ret til at modtage åbenbaring ved Helligånden.
Enhver mand har det privilegium at udøve disse gaver og disse privilegier i ledelsen af sine egne affærer; i opdragelsen af sine børn til den vej, de bør følge; i ledelsen af sin virksomhed eller andet, han foretager sig. Det er hans ret at kunne glæde sig over åbenbaringens ånd og over inspiration til at gøre det rigtige, at være vis og klog, retskaffen og god i alt, hvad han gør. Jeg ved, at dette er et sandt princip, og det er det, jeg gerne vil have de sidste dages hellige til at vide.
Enhver af os burde derfor prøve på at stræbe efter og lytte til og adlyde de pludselige tanker, der kommer til os, og hvis vi vil adlyde dem og udvikle evnen til at høre disse tilskyndelser, kan også vi - enhver af os - udvikle os i åbenbaringens ånd.
Men der er endnu en måde, hvorpå åbenbaringer kan komme, og det er gennem drømme. Men jeg vil ikke til at fortælle jer, at enhver drøm, I har, er en direkte åbenbaring fra Herren, men jeg er bange for, at der er de af jer, som rask væk tilsidesætter dem allesammen og siger, at de ikke har noget formål. Og alligevel er der overalt i skrifterne nedskrevet tilfælde, hvor Herren gennem drømme har ledet sit folk.
Lad os se på, hvad Parley P. Pratt sagde om dette spørgsmål:
„I alle tidsaldre og uddelinger har Gud åbenbaret mange vigtige instruktioner og advarsler til mennesker ved hjælp af drømme. Når det bevidste sind og de fysiske sanser løses fra deres aktivitet, nerverne slappes, og menneskene sover, sker det, at de åndelige sanser til en vis grad er frie til at påtage sig deres funktioner, at genkalde sig nogle udviskede omrids, nogle forvirrede og halvt definerede genkaldelser fra den himmelske verden, og de værdsatte scenerier fra deres tidligere tilstand." Deres beslægtede ånder svæver så omkring dem i dybeste kærlighed, den højeste grad af hengivenhed, den ivrigste omsorg. Ånd kommunikerer med ånd, tanke møder tanke, sjæl blander sig med sjæl i al den gensidige rene og evige kærligheds begejstring. I denne situation kan de åndelige sanser (og hvis vi kunne se vore ånder, ville vi vide, at de har øjne til at se med, ører til at høre med, tunger til at tale med osv.) samtale med guddommen eller have fællesskab med engle og retskafne mennesker, der er blevet gjort fuldkomne."
Hvis vi vil lære ikke at være så spidsfindige, at vi afskriver muligheden for indtryk fra dem, som er ude af syne, ville vi måske også få en drøm, der leder os som en åbenbaring.
Guds åbenbaringer er de standarder, hvormed vi måler al lærdom, og hvis noget ikke stemmer med åbenbaringerne, kan vi være sikre på, at det ikke er sandhed.
Jeg kommer til jer som én, der sidder sammen med mænd, der lever nær deres himmelske Fader. Jeg har set sager, der bringes frem for Det øverste Præsidentskab og De tolvs Råd i vore ugentlige møder, om hvilke der er blevet truffet afgørelser, som ikke var baseret på fornuft, men var baseret på indtryk, der, efter at afgørelsen var truffet, viste sig at have været en himmelsendt vejledning til at beskytte og til at vejlede.
Efter at en vigtig beslutning er blevet truffet, har det været noget betagende at høre kirkens præsident sige: „Brødre, Herren har talt. "
Det, som vi alle burde stræbe efter, er at leve sådan, og at holde Herrens befalinger, så han kan besvare vore bønner. Hvis vi vil leve værdigt, vil Herren vejlede os - ved personlig tilsynekomst, ved sin stemme, ved at hans stemme trænger

ind i vort sind eller ved indtryk på vort hjerte og vor sjæl. Og, hvor taknemmelige burde vi ikke være, hvis Herren sender os en drøm, der åbenbarer os skønheden af evigheden eller en advarsel og vejledning til vort særlige gavn. Ja, hvis vi lever sådan, vil Herren vejlede os til vor frelse og til vor gavn.

Jeg bærer jeg mit ydmyge vidnesbyrd om, at jeg ved åbenbaringens røst og kraft har modtaget kundskab om og forståelse af, at Gud er til.

Det var ugen efter en konference, da jeg var ved at forberede en radiotale om Frelserens liv og igen læste historien om hans liv, korsfæstelse og opstandelse, at der til mig kom et vidnesbyrd, en realitetsforståelse af ham. Det var mere end blot en skreven side, for jeg kunne virkelig betragte det hele lige så tydeligt, som om jeg var personligt til stede. Jeg ved, at disse ting kommer gennem åbenbaringer fra den levende Gud.

Jeg bærer mit højtidelige vidnesbyrd om, at kirken i dag ledes gennem åbenbaring. Enhver sjæl deri, som er blevet velsignet til at modtage Helligånden, har kraft til at modtage åbenbaring. Gud hjælpe jer og mig, at vi altid vil leve således, at Herren kan besvare de trofastes bønner gennem os.

Tale på Brigham Young University den 15. oktober 1952.

Harold B. Lees professionelle tilværelse begyndte som pædagog - som 19-årig havde han allerede to års tjeneste bag sig som chef for en kommuneskole i Idaho.

Det ene formål med livet

Ældste Sterling W. Sill
De halvfjerds' første Kvorum

Hvis der er noget, jeg er helt overbevist om, så er det, at det eneste formål med livet er at have fremgang. Det ville være fuldstændig ulogisk for Gud at skabe os i sit billede, give os sin personlige form, velsigne os med disse potentielle strålende hjerner, disse mirakuløse personligheder og disse fantastiske fysiske kræfter, for derefter at forvente, at vi spilder vores liv i fiasko. Og alligevel er jeg sikker på, at det største spild i verden er, at I og jeg lever så langt under vore muligheders stade.

Kirkens præsident har sagt, at enhver i kirken burde være missionær. Men op til nu er der en stor del af de voksne mænd i kirken, som endnu kun er vordende ældster. Nogle af dem, der rejser på mission, øger deres religiøse aktivitet i to år, hvorefter de kommer tilbage og falder hen i deres tidligere svagheder.

Herren har sagt, at han ønsker sit budskab båret ud til enhver nation, slægt, tungemål og folk, og alligevel er der nogle af os, som er udpeget til den kaldelse, der endnu ikke har fået det budskab over hegnet til vores nabo eller til enden af den gade, hvor vi bor. Hjemmelærere sendes ud for at belære medlemmerne om evangeliet, og alligevel begrænser vi ofte vores samtale med dem til vejrliget eller til politik, således at deres tilværelse forbliver i tåge og mørke. Det er umuligt at give et åndeligt budskab uden at have en åndelig budbringer. Budskabet har kun liden kraft, hvis budbringerens liv er opfyldt af smuds, umoralitet, svaghed, synd og fejltagelser. Vi bør insistere på succes i alle livets forhold.

Herren har givet os den bedste opskrift på succes, der nogen sinde er blevet givet i verden, da han sagde: „Der er en lov uigenkaldelig fastsat i himlen, før denne jords grundlov blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.

Og når vi' opnår en velsignelse fra Gud, er det ved når lydighed mod den lov, ifølge hvilken den er forjættet. (L&P. 130:20, 21)

Herren ønsker, at hver og en af os skal have fremgang. Alt, hvad vi behøver at gøre, er at finde den lov, der styrer den fremgang, og derpå fortsætte derfra. Og jeg vil gerne påpege en stor sandhed: at den mest spændende oplevelse er at blive regnet højt i det vigtige foretagende, hvori Gud selv bruger al sin tid: frelse for menneskene.

„. . . nogen som elsker dig . . ."

„De fleste af os i denne verden er meget ensomme; du, der har nogen der elsker dig, hold fast ved dem og tak Gud." (Ukendt forfatter)

Disse ord der kommer fra en ukendt, fortæller noget om sjælens søgen noget vi oplever nar vi spørger os selv hvor meget vi betyder for andre, hvor meget de betyder for os; hvor meget vor nærværelse eller fravær betyder for nogen, hvor stor forskel det ville gøre om vi er i eller ude af denne verden, hvor meget vil vil blive savnet.

Hvad vi end ser i disse tankevækkende linier, får det os til at se på vore kære, på dem vi tilhører, dem der tilhører os, og til at forstå den dybere betydning af at have familiekærlighed og loyalitet.

Hvor velsignet er det ikke at kunne vende hjemad, når man er træt eller syg eller mismodig eller blot lidt trist til mode over verden - træt af at snakke, af upersonlige mennesker og den endeløse daglige rutine. Hvor velsignet er det ikke at høre til et sted, og hvor meget skylder vi ikke dem som er der, bare for den velsignelse det er at høre til, blot for en plads i familiekredsen.

Man kan til tider være træt og irritabel over hjemmet og familien og familieomgivelserne. Alle disse ting kan virke glansløst, føles lidt ensformigt, og andre steder kan synes mere spændende. Men når man har prøvet meget og været langt omkring, har set hvor flygtigt og overfladisk nogle ting somme tider er, vokser taknemmeligheden for det privilegium det er at tilhøre noget man kan regne med - hjemmet og familien, og vore kæres loyalitet.

Venner beriger livet og dagene ville være fattige og tomme uden dem. Vi er taknemmelige for fagfolk og de giver os stor tryghed og yder mange tjenester, men jo mere vi ser, hvor meget det betyder at være knyttet sammen af pligter, respekt og tilhørsforhold, opdager vi at der intet findes som fuldtud kan erstatte den fundamentale plads som slægtskab har i familielivet.

„En mand rejste verden rundt for at finde det han trængte til," sagde George Moore, „og kom hjem og fandt det." De fleste af os er meget ensomme i denne verden; du, der har nogen der elsker dig, hold fast ved dem og tak Gud."

George Moore: *The Brook Kerish*

